

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 24. února 2017 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Kantora a přísedících Jaroslava Pružince a Ing. Jana Kotnauera *t a k t o* :

Obžalovaný

J ■ S ■■■■■■,

nar. ■■■■■■ v ■■■■■■, trvale bytem ■■■■■■, ■■■■■■, okres ■■■■■■, nyní ve vazbě v této trestní věci ve ■■■■■■,

u z n á v á s e v i n n ý m, ž e

jako státní občan pouze České republiky s trvalým bydlištěm na adrese ■■■■■■, ■■■■■■, okres ■■■■■■, v místě tohoto svého bydliště poté, co na podkladě předešlého samostatného studia konvertoval k islámskému náboženství a postupně začal sympatizovat s ideologií a cíli radikální islámské teroristické organizace označované jako Islámský stát, rozhodl se nejpozději koncem měsíce ledna 2016 vycestovat z České republiky na území Sýrie s cílem vstoupit do řad bojovníků Islámského státu, následně tam prodělat bojový výcvik a zapojit se aktivně nejméně jako bojovník do bojových akcí na straně Islámského státu, současně si byl vědom, očekával a přijal za vlastní, že v rámci bojových akcí Islámského státu jsou usmrcovány jiné osoby, tedy svou vlastní činností způsobí protivníkům Islámského státu zranění či smrt, kdy Islámský stát vyznává extrémní interpretaci islámu a islámského práva šaría, které prosazuje prostřednictvím svých členů zejména násilnými akcemi na jím protiprávně administrativně a vojensky okupovaných a ovládaných částech území suverénních států Syrské arabské republiky a Irácké republiky (dále jen Sýrie a Irák) v příkrém rozporu se suverenitou a právním řádem těchto států, za použití násilných a

teroristických akcí vede nábožensky motivovanou válku proti vládám uvedených států i jiným subjektům a osobám, zejména těm, které vyznávají jiná náboženství nebo islám v jiné podobě než té, kterou interpretuje Islámský stát, za účelem dosažení svého výše uvedeného cíle obžalovaný nejprve pomocí sociální sítě Twitter a internetu počal vyhledávat informace k Islámskému státu především se zaměřením na průběh výcviku bojovníků a dále možnost co nejjednodušeji odcestovat a kontaktovat na území Sýrie bojovníky Islámského státu, následně pomocí internetu vyhledal a naplánoval trasu své cesty z České republiky přes Turecko do Sýrie, dne 1. 2. 2016 v dopoledních hodinách pak z místa svého bydliště učinil u společnosti Student Agency k. s. se sídlem Brno, nám. Svobody 86/17, prostřednictvím webové stránky na adrese www.studentagency.cz rezervaci jednosměrné letenky pro svou osobu na lety společnosti Pegasus, a to na den 4. 2. 2016 s odletem z Prahy v 15.10 hodin a příletem do Istanbulu v Turecku v 18.50 hodin a dále na den 4. 2. 2016 s odletem z Istanbulu ve 21.55 hodin a příletem do Gaziantepu v Turecku v 23.45 hodin, vše v celkové ceně včetně letištních tax a transakčních poplatků 3.990,- Kč, tuto částku téhož dne ve 12.56 hodin uhradil elektronicky platební kartou č. [REDAKCE], vedenou na jeho jméno a letenky mu byly zaslány na jeho e-mail [REDAKCE], který zadal při rezervaci, současně prostřednictvím elektronické komunikace prostřednictvím společnosti Rentalcars.com rezervoval pro svou osobu v Gaziantepu v Turecku motorové vozidlo na dobu od 4. 2. 2016 23.45 hodin do 6. 2. 2016 12.00 hodin, s nímž chtěl v souladu se svým plánem po příletu do Gaziantepu odjet z letiště směrem k hranici Turecka se Sýrií, kterou hodlal v nestřeženém místě překročit, a na území ovládaném Islámským státem se chtěl v syrském městě Jarabulus přihlásit k jeho bojovníkům, načež dne 4. 2. 2016 v 12.05 hodin odjel z Plzně vozidlem taxi na Mezinárodní letiště Václava Havla Praha, z něhož v 15.10 hodin odletěl letem č. PC454 společnosti Pegasus do Istanbulu, odkud chtěl v souladu se svým plánem téhož dne v 21.55 hodin pokračovat letem č. PC4456 společnosti Pegasus do tureckého města Gaziantep a následně odtud pronajatým vozidlem do syrského města Jarabulus, avšak na letišti v Istanbulu byl ještě dne 4. 2. 2016 kontaktován tureckými bezpečnostními orgány a při pohovoru s nimi vyjevil svůj výše uvedený cíl připojit se k Islámskému státu, proto byl zadržen a dne 5. 2. 2016 letecky deportován z Istanbulu zpět do České republiky, přičemž Islámský stát je mimo jiné označen rezolucí Rady bezpečnosti OSN č. 2249 ze dne 20. 11. 2015 za teroristickou organizaci, má řádově desítky tisíc aktivních členů, jeho konečný cílem je za užívání násilných a teroristických metod i akcí, které se často vyznačují plánovitostí a koordinovaností, vytvořit rozsáhlý státní útvar - sunnitský chalífát, ideologicky vycházející z extrémní interpretace islámu a islámského práva šaría a teritoriálně zahrnující mimo jiné i celé území suverénních států Sýrie a Iráku, a na území, která aktuálně ovládá, se Islámský stát sám deklaruje jako chalífát s funkčními vnitřními hierarchickými mechanismy, zajišťujícími jak vlastní činnost samotné extrémistické teroristické organizace, tak správu obsazených území,

t e d y

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání zločinu spočívajícího v tom, že jako osoba, která je občanem České republiky, by vycestoval do jiného státu, jehož není státním příslušníkem a v němž nemá povolen trvalý pobyt, za účelem spáchání trestných činů, jejichž podstatou je, že pachatel v úmyslu poškodit ústavní zřízení Sýrie a Iráku, zničit základní politickou, hospodářskou a sociální strukturu Sýrie a Iráku a závažným způsobem zastrašit obyvatelstvo provede útok ohrožující život a zdraví člověka s cílem způsobit smrt a těžkou újmu na zdraví a takový čin spáchá jako člen organizované skupiny a způsobí jí

těžkou újmu na zdraví a smrt, dále že pachatel v úmyslu poškodit ústavní zřízení Sýrie a Iráku jiného úmyslně usmrtí a konečně že pachatel se účastní činnosti teroristické skupiny, jehož se dopustil v úmyslu uvedený zločin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

č í m ž s p á c h a l

pokus zločinu podpory a propagace terorismu podle § 21 odst. 1, § 312e odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění novely provedené zákonem č. 455/2016 Sb. (dále jen trestní zákoník),

a o d s u z u j e s e

podle § 312e odst. 3 trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře **3 (tří) roků a 3 (tří) měsíců.**

Podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku se pro výkon uvedeného trestu odnětí svobody zařazuje do **věznice s dohledem.**

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá **trest propadnutí následujících věcí**, které vydal při domovní prohlídce realizované dne 19. 7. 2016 v místě svého trvalého bydliště na adrese [REDAKCE], [REDAKCE] č. p. [REDAKCE], okres [REDAKCE]:

- stolního počítače značky LENOVO, výrobní číslo [REDAKCE];
- externího pevného disku značky WESTERN DIGITAL, S/N [REDAKCE];
- mobilního telefonu značky EVOLVEO - DUAL, IMEI č. 1: [REDAKCE], IMEI č. 2: [REDAKCE], s paměťovou kartou micro SD a SIM kartou O2.

Podle § 99 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **ochranné léčení psychiatrické** v ambulantní formě.

O d ů v o d n ě n í

Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Plzni podal dne 21. 12. 2016 u zdejšího soudu obžalobu na J. [REDAKCE] S. [REDAKCE] pro přípravu zločinu teroristického útoku podle § 20 odst. 1, § 311 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b) trestního zákoníku, a to v zásadě (s dílčími odchylkami) na témže skutkovém základě, jaký je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

Soud ve věci provedl při hlavním líčení veškeré důkazy, které reálně mohly přispět k objasnění věci. Na jejich základě vzal za prokázaný následující skutkový stav.

V roce 1999 A. [REDAKCE] M. [REDAKCE] a [REDAKCE]-Z. [REDAKCE], veterán bojů mudžáhidů (tedy ve smyslu islámu bojovníků za víru) proti sovětské přítomnosti v Afghánistánu v 80. letech 20. století, založil

radikálně islamistickou sunnitskou (sunnité tvoří vedle ší'itů jednu ze dvou základních větví vyznavačů islámu) ozbrojenou skupinu, jejíž název byl „Skupina tawhídu a džihádu“. Ta se po vypuknutí války v Iráku v roce 2003 prostřednictvím brutálních násilných a teroristických metod, směřovaných zejména proti ozbrojeným silám Spojených států amerických a jejich spojencům i proti ší'itskému obyvatelstvu, zaměřila na vytvoření islámského státu na území Iráku, v této době se formálně prezentovala jako součást celosvětově působící mezinárodní teroristické organizace Al-Káida a přejmenovala se na „Organizaci základny pro džihád v Mezopotámii“. Postupem doby ale mezi danou skupinou a Al-Káidou došlo ke generačním i programovým rozepřím, Organizace základny pro džihád v Mezopotámii začala vystupovat zcela nezávisle a přijala nový název – nejprve „Islámský stát v Iráku“, poté (od dubna 2013) „Islámský stát v Iráku a Sýrii“ a nakonec (od června 2014) „Islámský stát“, pod posledně uvedeným označením vystupuje do současnosti (a proto je bude nadále používat i soud v odůvodnění tohoto rozsudku).

Současně s uvedenými změnami svého názvu Islámský stát v roce 2013 přesunul své aktivity i do Sýrie, v bojích s ozbrojenými silami Iráku a Sýrie (ale i dalšími ozbrojenými subjekty působícími v těchto státech) se mu podařilo teritoriálně ovládnout a obsadit značné části uvedených dvou suverénních států. Vyznává extrémní interpretaci islámu, založenou na wahhábismu a salafismu (jde o sunnitské fundamentalistické formy islámu požadující návrat ke kořenům tohoto náboženství v podobě, jaká existovala v době jeho vzniku), a islámského práva šaría, které na území jím administrativně i vojensky okupovaných a ovládaných částech Iráku a Sýrie v příkrém rozporu se suverenitou a právním řádem těchto států prosazuje prostřednictvím svých členů především násilnými akcemi vůči dalším osobám, zejména těm, které vyznávají jiná náboženství nebo islám v jiné podobě než té, kterou sám interpretuje, což se projevuje i formou brutálního vraždění a náboženských i ideologických čistek. Vedle toho Islámský stát vede za použití násilných a teroristických akcí (jejichž součástí jsou i sebevražedné útoky) nábožensky motivovanou válku proti vládám uvedených dvou států, jejich vnitrostátním i zahraničním spojencům, ale i proti dalším vojenským a politickým uskupením, které se účastní ozbrojeného konfliktu zejména v Sýrii, smyslem této nábožensky motivované války je rozšíření jím ovládaného a okupovaného území o další teritoria Iráku a Sýrie, respektive snaha udržet dosud protiprávně získaná a obsazená území. Svě teroristické útoky zaměřuje i na západní (tedy evropské a americké) cíle. Z politického a náboženského hlediska je konečným cílem Islámského státu vytvořit rozsáhlý státní útvar - sunnitský chalífát (chalífa je v islámu čestný titul pro vůdce muslimské komunity), ideologicky vycházející z extrémní interpretace islámu a islámského práva šaría a teritoriálně zahrnující oblasti Středního východu, Blízkého východu i severní Afriky, včetně celého území suverénních států Sýrie a Iráku.

Na území, která aktuálně ovládá a na nichž působí, Islámský stát sám sebe deklaruje jako chalífát s funkčními vnitřními hierarchickými mechanismy, zajišťujícími jak jeho vlastní činnost, tak správu obsazených území. Podle vlastní propagandy v jeho čele stojí chalífa, který má k dispozici poradní sbor islámských učenců, významnou úlohu hraje tzv. „Pověřená komise“, jejíž členové jsou pověřeni správou určitých záležitostí a dohlíží nad správními jednotkami (provinciemi), ministerstvy a dalšími úřady i komisemi, ministerstev je celkem 14 a mají pobočku v každé provincii, správu jednotlivých provincií, jichž je celkem 35 (z toho většina na území Sýrie a Iráku), řídí správce jmenovaný chalífou. Třebaže tato sebezprezentace Islámského státu s velkou pravděpodobností ne zcela odpovídá realitě, není pochyb o tom, že jeho činnost vykazuje znaky organizovanosti a koordinovanosti – v jeho čele zcela jistě stojí vůdce označovaný jako chalífa (jím je od června 2014 A ■ B ■ a ■-B ■ a ■-Q ■), na

ovládaných územích zajišťuje některé funkce státu, jako kupříkladu vzdělávání, distribuci potravin a pohonných hmot a výkony šariátských trestů, tyto jeho správní, ale také bojové a teroristické aktivity jsou dobře centrálně koordinované, byť některé jeho složky jednají zcela či zčásti nezávisle. Při své činnosti a snaze dosáhnout svých cílů se Islámský stát neštítí žádných prostředků, mezi něž patří (vedle „standardních“ bojových akcí) sebevražedné útoky, bombové útoky prostřednictvím náloží ukrytých v dopravních prostředcích i na jiných místech či brutální popravu civilistů a zajatců. Používáním daných prostředků se Islámský stát nijak netají, ale naopak je veřejně prezentuje v rámci své propagandy, v tomto směru dokonce vede pečlivou statistiku, kterou používá k propagandistickým účelům, od roku 2012 vydává v arabštině například týdeník al-Naba' (Zpráva), kde se hlásí k řadě útoků. Vede také rozsáhlou kampaň proti kulturním památkám, které v souladu s jeho ideologií představují druh polyteismu, proto je třeba je odstranit. Vedle ideologického aspektu ničení obsahují památky značné množství uměleckých artefaktů, jejichž zpeněžením může Islámský stát dále financovat své aktivity. V jeho řadách působí desítky tisíc aktivních bojovníků a dalších členů, a to zejména na okupovaných částech Iráku a Sýrie, džihádistické skupiny k němu se hlásící ale působí i v některých dalších afrických a asijských zemích. Islámský stát rovněž vyzývá k zakládání „spících buněk“ na jemu nepřátelském území, tedy v USA i Evropě, tyto skupinky pak jednají samostatně v souladu s ideologií a cílem organizace. Podstatnou část bojovníků a členů tvoří cizinci (v tom smyslu, že nejde o státní občany Iráku a Sýrie) pocházející zejména z arabských států a zemí bývalého Sovětského svazu, ale také z evropských států (včetně čerstvých a radikálně naladěných konvertitů k islámu), na získávání těchto cizinců do svých řad Islámský stát také intenzivně cílí svou propagandu. Z tohoto pohledu je tedy Islámský stát etnicky i jazykově nesourodou skupinou bojovníků džihádu, která má navenek jednotnou ideologii a jednotné vedení.

Pro svou násilnou a extrémistickou ideologii, spáchané teroristické činy, útoky namířené proti civilnímu obyvatelstvu, porušování lidských práv a mezinárodního humanitárního práva, včetně útoků vedených na náboženském a etnickém základě, vyhlazování kulturního dědictví, kontrolu významných částí území a přírodních zdrojů Iráku a Sýrie a nábor i výcvik zahraničních teroristických bojovníků, byl Islámský stát rezolucí Rady bezpečnosti OSN č. 2249 ze dne 20. 11. 2015 označen za teroristickou organizaci a globální a bezprecedentní hrozbu mezinárodnímu míru a bezpečnosti. Označená rezoluce současně důrazně odsoudila popsání aktivity Islámského státu a vyzvala členské státy, které jsou schopny tak učinit, aby v souladu s mezinárodním právem podnikly a koordinovaly veškerá potřebná a možná opatření směřující k zabránění a potlačení jeho teroristické činnosti.

Obžalovaný J. S. je státním občanem České republiky, v tuzemsku žije se svou matkou a neteřemi v místě trvalého bydliště na adrese [REDAKCE], [REDAKCE]. Občanství jiného státu nemá, v cizozemsku také nemá povolen trvalý pobyt. Mimo jiné i vzhledem ke svému osobnostnímu založení, jak bude ještě popsáno v dalších pasážích odůvodnění, se zajímal o různá náboženství, na základě samostudia jej nejvíce oslovil islám, k němuž také před několika lety konvertoval a jehož zásady dodržoval. Svou pozornost zaměřil i na Islámský stát, prostřednictvím internetu a dalších masmédií o něm získával podrobné informace, jeho radikální ideologie a cíle, jak byly výše popsány, mu postupně začaly imponovat a získaly si jeho sympatie. Začal proto vážně uvažovat, že vstoupí do řad této teroristické organizace a bude se podílet na jejích bojových akcích. V této souvislosti si pomocí sociální sítě Twitter a internetu počal vyhledávat další informace k Islámskému státu se zaměřením zejména na průběh výcviku bojovníků a dále na možnost co nejjednodušeji odcestovat a kontaktovat na území Sýrie bojovníky Islámského státu.

Nejpozději koncem měsíce ledna 2016 se obžalovaný definitivně rozhodl, že se v Sýrii připojí k Islámskému státu. Byl si vědom a bylo to i jeho záměrem, že po prodělání bojového výcviku, jehož délku na základě získaných informací předpokládal na jeden až dva měsíce, bude v řadách této teroristické organizace zejména na území Sýrie bojovat proti jejím protivníkům, mezi něž patří i vlády suverénních států Sýrie a Iráku a jejich spojenci z řad ozbrojených sil Ruské federace (syrská vláda a její ozbrojené síly) a Spojené státy americké (irácká vláda a její ozbrojené síly), ale také další organizace bojující proti Islámskému státu, tedy že v rámci bojových akcí bude usmrcovat a zraňovat členy ozbrojených formací uvedených států a dalších subjektů, to vše v rámci naplňování konečného cíle Islámského státu, tedy vytvoření rozsáhlého sunnitského chalífátu, ideologicky vycházejícího z extrémní interpretace islámu a islámského práva šaría a teritoriálně zahrnujícího mimo jiné i celé území suverénních států Sýrie a Iráku.

Veden právě uvedeným záměrem pak obžalovaný začal činit konkrétní kroky k jeho realizaci. Detailně si naplánoval, že se letecky dopraví do tureckého města Gaziantep ležícího relativně blízko turecko-syrské hranice, zde si pronajme osobní automobil, jímž překročí uvedenou hranici a dojedě do syrského města Jarabalus, které se nachází na území tehdy ovládaném Islámským státem, a zde osloví představitele této teroristické organizace, do svého mobilního telefonu si také stáhl a uložil mapy příslušných oblastí Turecka a Sýrie. Dále si dne 1. 2. 2016 za okolností detailně popsanych ve výrokové části rozsudku koupil jednosměrnou letenku z Prahy do Gaziantepu s přestupem v tureckém Istanbulu a v Gaziantepu si ke krátkodobému pronájmu rezervoval osobní motorové vozidlo. Po právě popsaném zajištění dopravy obžalovaný dne 4. 2. 2016 v 12.05 hodin odjel z Plzně vozidlem taxi na Mezinárodní letiště Václava Havla v Praze, z něhož v 15.10 hodin odletěl letem č. PC 0454 společnosti Pegasus do Istanbulu, odkud chtěl v souladu se svým plánem téhož dne v 21.55 hodin pokračovat letem téže společnosti č. PC 4456 do Gaziantepu a následně odtud pronajatým vozidlem do syrského města Jarabalus. Při přestupu na letišti v Istanbulu byl ale ještě dne 4. 2. 2016 kontaktován tureckými bezpečnostními orgány, jimž při pohovoru vyjevil svůj cíl bojovat za Islámský stát. Turecké orgány jej proto vzápětí zadržely a dne 5. 2. 2016 letecky deportovaly z Istanbulu zpět do České republiky. Z tohoto důvodu obžalovaný svůj záměr vycestovat do Sýrie, připojit se k Islámskému státu a po absolvování výcviku aktivně bojovat v řadách dané teroristické organizace proti jejím protivníkům, tedy členům ozbrojených formací těchto protivníků způsobit smrt či zranění, k jehož uskutečnění podnikl výše popsané kroky, nakonec nerealizoval.

Výše uvedeného jednání se obžalovaný dopustil ve stavu zmenšené přičetnosti. Trpí totiž schizoidní poruchou osobnosti, v jejímž důsledku měl podstatně sníženou (nikoli však vymizelou) schopnost ovládat své jednání, jeho schopnost rozpoznat protiprávnost a závažnost tohoto počínání byla plně zachována.

Právě popsaná skutková zjištění soud učinil z výpovědi obžalovaného z přípravného řízení a částečně i hlavního líčení, odborného vyjádření zpracovaného Ústavem Blízkého východu a Afriky při Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze, poznatků Policie České republiky o organizaci Islámský stát, znění rezoluce Rady bezpečnosti OSN č. 2249 ze dne 20. 11. 2015, protokolu o domovní prohlídce realizované v místě bydliště obžalovaného a navazujícího znaleckého posudku z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika, který se zabýval zkoumáním datových nosičů zajištěných při domovní prohlídce, obsahu těchto datových nosičů, osobních dokladů obžalovaného, výpisu z centrální evidence obyvatel,

printscreenu twitterových účtů obžalovaného, sdělení a podkladů poskytnutých společností Student Agency, k. s., dokladu o rezervaci vozidla na letišti Gaziantep, sdělení České spořitelny, a. s., a výpisu z účtu obžalovaného u tohoto peněžního ústavu, účtenky za dopravu vozidlem taxi, výsledků šetření policejních orgánů na letišti Václava Havla v Praze, sdělení oddělení cizinecké policie působícího na uvedeném letišti, seznamu cestujících letu společnosti Pegasus č. PC 0454 z Prahy do Istanbulu, letenky vztahující se k tomuto letu i letu téže společnosti č. PC 4456 z Istanbulu do Gaziantepu, formuláře tureckých orgánů k potenciálně nebezpečnému pasažérovi, výsledků prohlídky cestovního zavazadla obžalovaného provedené pracovníky celního úřadu a obsahu znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie.

Obžalovaný J. S. byl v přípravném řízení po zahájení trestního stíhání vyslechnut (vždy za přítomnosti svého obhájce a za dodržení ustanovení trestního řádu upravujících výslech obviněné osoby) jednak opakovaně policejním orgánem, jednak soudkyní Okresního soudu Plzeň-jih při vazebním zasedání v souvislosti s návrhem státního zástupce na jeho vzetí do vazby. Ke stíhanému skutku se podrobněji vyjádřil pouze při v pořadí prvním výslechu před policejním orgánem (č. l. 290-295). Jeho výpověď zde učiněná byla ve věci stěžejním usvědčujícím důkazem, proto je namístě popsat její obsah detailněji.

Takto obžalovaný vypověděl, že jej vždy zajímalo náboženství. Nejprve zaměřil svůj zájem na křesťanství, někdy ve třetím ročníku učiliště studoval bibli, příliš jej to nezaujalo. Poté si koupil korán v češtině a po jeho přečtení zjistil, že islám je mnohem více založen podle koránu, než křesťanství podle bible. Islám začal více studovat, pořídil si o něm další knihy, četl je i v angličtině, sledoval videa o islámu na internetu. O svém zájmu o toto náboženství s nikým nehovořil. Islám praktikoval, modlil se pětkrát denně, dodržoval pravidla koránu, Ramadán a podobně. V rámci seznámení se s historií islámu získal dojem, že Islámský stát nedělá až tak špatné věci, že džihád byl vždy součástí islámu. Začal se tedy více zajímat o Islámský stát, sledoval videa, zprávy, imponovala mu jeho ideologie a myšlenka vytvořit jednotný chalífát s jednou vládou od Středního východu až po severní Afriku. Líbilo se mu, čeho chce dosáhnout, a chtěl pomoci. Na internetu začal vyhledávat, jak se k Islámskému státu přidat, sháněl někoho, kdo by mu pomohl se dostat do této organizace. Lidem, kteří vyjadřovali na Twitteru sympatie k Islámskému státu, posílal v angličtině dotazy, zda nevědí, jak se dostat do Sýrie. Málokdo mu však odepsal, a pokud ano, pak většinou v tom smyslu, že mu nemohou pomoci nebo že mu nevěří a nechtějí mu pomoci. Jestliže mu někdo radu poskytl, pak jen takovou, aby si koupil letenku a odjel tam sám. Na internetu si proto našel město Gaziantep v Turecku, které se nachází poblíž syrských hranic. Do tohoto města si objednal přes internet letenku s přestupem v Istanbulu, zaplatil za ni internetovým bankovníctvím České spořitelny částku přes 3.000,--Kč. Na internetu si také zajistil půjčení auta přes společnost Rent Cars, platbu provedl stejným způsobem. Na e-mail poté obdržel letenky a potvrzení objednání auta. Měl naplánováno, že po příletu do Gaziantepu vyzvedne připravený automobil, kolem půlnoci vyjede a kolem druhé ráno dorazí k hranicím se Sýrií, kde část hranice ovládá Islámský stát, mapu dané oblasti měl staženou ve svém telefonu. V Sýrii by pak jel do města Jarabulus, o kterém věděl, že v něm působí Islámský stát. Měl v úmyslu najít zde nějaké lidi z uvedené organizace a oznámit jim, že se k nim chce přidat, aby mu sdělili, co má dělat, kam jít nebo jet. V Islámském státu měl v úmyslu absolvovat výcvik, jaký se dostává vojákům a který většinou trvá jeden či dva měsíce, a poté jít do války. V této válce obžalovaný podle svého vyjádření „chtěl válčit proti syrské vládě, protože syrských vojáků je v Sýrii asi nejvíce a A. je diktátor. Chtěl válčit taky proti Americe kvůli imperialismu a proti Rusům prostě proto, že tam jsou a zabíjejí muslimy. Byl srovnán s tím,

že když půjde do té války, bude zabíjet lidi“. Popravy prováděné Islámským státem považuje za moc násilné a moc časté. Pokud by on sám měl nějakou popravu vykonat, záleželo by na tom, jak a koho. Patrně by popravil jenom někoho, o kom by věděl, že si to zaslouží, asi za vraždy a za pašování drog, udělal by to co nejrychleji asi zastřelením, rituálně třeba pomocí nože by to neudělal. Jeho cílem bylo pouze být vojákem a bojovat za Islámský stát, nechtěl se podílet na teroristických činech nebo teroristických útocích, sebevražedný útok by po výcviku asi nebyl ochoten podniknout. Obžalovaný podle své výpovědi nečekal, že by jej Islámský stát nepřijal, s takovou eventualitou nepočítal, protože „Islámský stát bere i děti“. O svém odjezdu do Sýrie nikomu neřekl. Na letišti do Prahy cestoval vozidlem taxi, letenka byla jednorázová, neměl v úmyslu se do České republiky vracet. Věděl, že pokud by se někdo dozvěděl, že jel bojovat za Islámský stát, pak by jej po návratu „za to zavřeli, že je to trestné“. Říkal si rovněž, že tam třeba ani tak dlouho nepřežije, věděl, že v bojích může umřít a byl s tím smířený. Svě matce chtěl napsat nebo zatelefonovat až po překročení hranice do Sýrie. Po příletu do Istanbulu byl v letištní hale osloven policistou, který chtěl letenku a pas, ptal se jej, z jakého důvodu letí do Gaziantepu. Obžalovaný odpověděl, že za kamarádem, ale nedokázal uvést jméno kamaráda, protože nebyl na tuto otázku připraven. Byl proto předveden do místnosti, kde mu vzali mobilní telefon, v němž našli videa o Islámském státu a mapu s cestou na syrské hranice. Doznal se tedy, že chtěl jet do Sýrie za účelem bojovat tam za Islámský stát. Druhý den v poledne byl deportován z Turecka do České republiky, jeho zavazadlo se do České republiky nevrátilo, což reklamoval. Po návratu do Prahy jej na letišti vyslýchala policie, tehdy zopakoval to, co uvedl v Turecku. Po návratu podle svého vyjádření víru nezměnil, stále je muslim, ale o dění v Islámském státu se již nezajímá, a to z toho důvodu, že když to posledně sledoval, chtěl tam odjet a také tam odjel. Pokud by měl možnost se do Sýrie vrátit, nejel by, má jiné plány, má v úmyslu odstěhovat se od matky a pracovat v Plzni. Samotnou ideologii Islámského státu obžalovaný pokládá za správnou, avšak to, co většina lidí v Islámském státu dělá, podle jeho názoru správné není. Islámský stát chápe „jako chalífát, jako normální zemi, která válčí s dalšími zeměmi, ne jako organizaci, asi chtějí dosáhnout toho, že dobijí celý Střední východ a část Afriky a zničí demokracii a všechno, co k islámu nepatří“. Prostředky, kterými toho chce Islámský stát dosáhnout, nepovažuje za správné, bývají zbytečně násilné. Podle jeho názoru se Islámský stát řídí koránem, ale jeho vojáci většinou nikoli, on sám se v jeho řadách chtěl řídit koránem. Obžalovaný dále konstatoval, že používá e-mailovou adresu [REDAKCE], na Twitteru komunikoval pod jménem „[REDAKCE]“, což znamená „[REDAKCE]“, každý měsíc zasílá částku 2.000,-Kč islámské charitativní organizaci.

V rámci následného výslechu při vazebním zasedání u Okresního soudu Plzeň-jih (č. l. 722) se obžalovaný omezil na stručné prohlášení, že plně odkazuje na svou výpověď před policejním orgánem (výše popsanou), že vše, co při daném výslechu vypověděl, je pravda, a nemá, co by dále uvedl. Při v pořadí posledním výslechu v přípravném řízení, který se uskutečnil před policejním orgánem (č. l. 297-298), obžalovaný využil svého práva a nevyprávěl.

Postoj obžalovaného ke stíhanému skutku, jak jej prezentoval ve výše popsáných výpovědích učiněných v přípravném řízení, lze tedy označit jako plné a kvalifikované doznání ke všem okolnostem tento skutek charakterizujícím, jak jsou popsány ve výrokové části rozsudku, tedy k jednání tam uvedenému (a záležejícím ve vycestování z České republiky do Turecka s cílem ukončit cestu v Sýrii) i pohnutce, již bylo podle skutkové věty výroku o vině rozsudku toto jeho jednání vedeno (vstoupit do řad bojovníků Islámského státu, absolvovat zde bojový výcvik a aktivně se zapojit nejméně jako bojovník do bojových akcí na straně této

organizace a v rámci bojových akcí způsobovat protivníkům Islámského státu zranění či smrt), to vše s vědomím o charakteru, ideologii, cílech a aktivitách Islámského státu.

Již na tomto místě je třeba zdůraznit, že soud pokládá výše uvedenou výpověď obžalovaného učiněnou před policejním orgánem za detailní, přesvědčivou a neobsahující vnitřní logické rozpory, okolnosti v ní popisované na sebe navazují a vzájemně se doplňují. Z vyjádření obžalovaného je zřejmé, že jeho náboženské zanícení je silné, což koresponduje s další jím tvrzenou okolností, že se rozhodl připojit k islamistické organizaci, která ideologicky vychází z těch nejvíce fundamentalistických forem islámského náboženství, snaží se je všemi prostředky prosazovat a vytvořit rozsáhlý útvar, kde by se tyto formy islámu praktikovaly, a v jejích řadách bojovat proti subjektům, které proti uvedeným cílům a ideologii této organizace vystupují a snaží se je potírat. Právě zmíněné skutečnosti jsou dále v souladu s obžalovaným uváděným podrobným naplánováním a zajištěním dopravy do Sýrie i s jím prezentovanou jasnou představou, jak bude na aktivitách Islámského státu participovat (tedy že po absolvování vojenského výcviku se zapojí do bojových operací vedených uvedenou organizací proti jejím protivníkům). Rovněž je namístě předeslat, že takto obžalovaným popisované okolnosti zapadají do kontextu skutečností, které vyplynuly z dalších provedených důkazů, jimiž se soud bude zabývat v dalších pasážích odůvodnění rozsudku.

Při výslechu u hlavního líčení (č. l. 734-738, 757) obžalovaný ve spontánní části své výpovědi toliko stroze konstatoval, že „jeho vycestování z Čech do Sýrie nebylo z důvodu, že by tam chtěl zabíjet, chtěl, aby tam oni zabili jeho“. V rámci návazně kladných dotazů se pak vyjadřoval ke svému samostudiu islámu a konvertování k tomuto náboženství, svému postoji k Islámskému státu (tedy že sympatizuje s jeho ideologií a cíli, má ale výhrady k některým metodám, které tato organizace při svých aktivitách používá, pokládá je za příliš brutální) a rozhodnutí přidat se k této teroristické organizaci, krokům spojeným s přípravou na cestu do Sýrie (koupi letenky do Turecka a zajištění pronájmu osobního vozidla v daném státě), samotné cestě do Turecka, zadržení na letišti v Istanbulu a následné deportaci zpět do České republiky, tyto okolnosti popsal v zásadě shodně či obdobně jako v přípravném řízení. Dále doplnil, že je občanem pouze České republiky, v žádném cizím státě nemá povolen ani trvalý pobyt, že záměr vycestovat do Sýrie pojal asi týden před samotnou cestou, že v minulosti neprodělal armádní či bojový výcvik, se zbraněmi a střelivými zacházet neumí, že jako e-mailovou adresu užíval (vedle [redacted]) i [redacted] a že na Twitteru měl vedle účtu s uživatelským jménem „[redacted]“ i účet se jménem „[redacted]“, že vytištěné printscreensy z twitterových účtů založené ve spisovém materiálu pocházejí z jeho účtů, že veškeré předměty vydané při domovní prohlídce jsou jeho majetkem, užíval je pouze on a že soubory do informačních nosičů, které byly mezi těmito předměty, z internetu stahoval taktéž on. Ke své představě o působení v Sýrii obžalovaný konstatoval, že „tam měl v plánu asi najít někoho z Islámského státu, kontaktovat je, říci, že přijel a chce se k nim přidat. Myslel si, že by jej asi někde potom poslali, k někomu, kdo to má na starosti“. K opakovaným dotazům, co předpokládal, že bude konat v rámci Islámského státu, se vyjadřoval poněkud nejasně – nejprve odvětil, že neví, poté uvedl, že by prošel nějakým armádním výcvikem, přičemž neměl představu, jak takový výcvik probíhá, nic o něm nezjišťoval, následně zase konstatoval, že neměl představu, co by v Sýrii v rámci Islámského státu dělal, a nakonec poznamenal, že pokud by to bylo nutné, pak by v této organizaci absolvoval bojový výcvik. Taktéž měl-li obžalovaný blíže objasnit své vyjádření, že do Sýrie odcestoval proto, abych tam zabít, nikoli aby zabíjel, pak nejprve konstatoval, že doufal, že ho „tam někdo brzy zastřelí, asi syrští vojáci, má na mysli příslušníky syrské armády“, je mu známo, že Islámský

stát a syrská armáda spolu válčí, neví přesně, při jaké příležitosti by jej syrští vojáci zabili, asi „by jej Islámský stát poslal někam do bitvy a tam by ho zabili“. Později k téže otázce uvedl, že „neměl žádnou představu, jakým způsobem by padl“, v další pasáži výpovědi již konkrétněji poznamenal, že počítal s tím, že „jej zastřelí nebo tam spadne nějaká bomba“. K otázce, z jakého důvodu chtěl být zabit, konstatoval, že „neví, měl deprese a úzkosti, měl představu, že se dostane do nebe“, poté uvedl, že smrt si představoval jako „mučednickou“. Podle svého vyjádření se v minulosti v České republice o sebevraždu pokusil a znovu jí spáchat nechtěl, proto odjel do Sýrie a doufal, že tam bude zabit. Jistotu, že jej Islámský stát přijme, neměl, doufal, že se to stane, pokud by tak neučinili a pokládali jej za špiona, pak by jej popravili, on by „akorát dostal to, proč tam přijel“. Měl-li obžalovaný vysvětlit skutečnost, že v přípravném řízení uváděl částečně odlišný důvod svého vycestování do Sýrie, pak uvedl, že policie mu při domovní prohlídce před tím, než jej převezla k výslechu, sdělila, že chce, aby jen zopakoval, co již dříve uváděl na letišti, a pak jej hned pošle domů, proto jim při výslechu neuváděl pravý důvod, tedy že chtěl, aby jej tam zabili, styděl se za to, navíc to nepokládal za důležité. Obžalovaný dále připustil, že v rámci internetu se pohyboval v Darknetu, podle svého vyjádření to činil jen ze zvědavosti, ve vztahu k Islámskému státu zde nic nevyhledával. Audio a video soubory, které se nacházely v jeho výpočetní technice a telefonu, si stahoval z toho důvodu, že obsahovala arabská videa a on se učí arabsky, většinu videosouborů ani neviděl, měl v plánu si je prohlédnout později, chtěl vědět více o Islámském státu. Před absolvováním předmětné cesty podle svého vyjádření nesledoval dění v Sýrii. V jiné pasáži své výpovědi pak konstatoval, že neznal ani nezná strukturu a fungování Islámského státu, „nic jej nezajímalo, nesnažil se nic zjišťovat“.

Je tedy zřejmé, že obžalovaný i u hlavního líčení připustil, že se rozhodl vykonat cestu z České republiky přes Turecko do Sýrie a zde vstoupit do řad Islámského státu a že tuto cestu začal již realizovat, přičemž v jejím dokončení mu zabránil zásah tureckých bezpečnostních složek. Na rozdíl od přípravného řízení ale deklaroval odlišný důvod, který jej vedl ke snaze připojit se k uvedené teroristické organizaci (tvrdil, že jediným takovým důvodem byla snaha přivodit si smrt), stejně tak se snažil bagatelizovat míru své informovanost o této organizaci. Právě uvedenou částečnou změnu výpovědi ale soud považuje za účelovou, vedenou snahou dosáhnout pro sebe příznivější rozhodnutí v dané věci. Tento svůj závěr opírá o následující argumenty.

Již výše bylo uvedeno, že výpověď obžalovaného z přípravného řízení působí uceleně, logicky a přesvědčivě. To ovšem o jeho výpovědi učiněné v hlavním líčení v těch směrech, v nichž se liší od výpovědi před policejním orgánem, říci nelze. Obžalovaný se v průběhu této výpovědi, jak je zřejmé z jejího shora popsaného obsahu, vyjadřoval k některým okolnostem nepřesvědčivě, značně nejasně a leckdy na různých místech výpovědi i rozdílně (zda a jakou měl představu o tom, čemu se po svém případném přijetí do Islámského státu bude v jeho řadách věnovat, jakým způsobem měl dojít naplnění jeho záměr přijít o život, co bylo příčinou a důvodem jeho rozhodnutí nechat se usmrtit). Takto obžalovaným deklarovaná nejasnost představ o jeho působení v Sýrii se příliš neslučuje s tím, jak precizně si naplánoval a zajistil dopravu do uvedeného státu. Výpověď obžalovaného obsahuje taktéž vícero nelogických momentů. Takto obžalovaný na straně jedné tvrdil, že před započítím cesty do Sýrie se o dění v tomto státě nezajímal, zároveň ale uváděl, že k Islámskému státu měl v úmyslu se přihlásit v syrském městě Jarabulus, o němž mu bylo známo, že jej daná organizace ovládá (tedy měl celkem detailní informaci vztahující se k politické a vojenské situaci v Sýrii). Obdobně obžalovaný v jedné z pasáží své výpovědi popisoval, jaké jsou ideologické i politické cíle Islámského státu a jím užívané metody (tedy se s nimi musel seznámit), zároveň ovšem

konstatoval ve vztahu k této organizaci, že „nic jej nezajímalo, nesnažil se nic zjišťovat“. Zjevně nelogicky také působí vyjádření obžalovaného, že audiovizuální záznamy o Islámském státu si do elektronických datových nosičů ukládal z důvodu studia arabštiny, avšak většinu z nich ani neshlédl (pokud se s nimi neseznámil, pak není jasné, jak mohl zjistit, že jsou vhodná ke studiu uvedeného cizího jazyka). Pokud obžalovaný ve vztahu k neshlédnutým audiovizuálním záznamům uváděl, že „měl v plánu si je prohlédnout později, chtěl vědět více o Islámském státu“, pak takové jeho vyjádření jednak koliduje s jeho již zmíněným tvrzením, že ohledně Islámského státu „nic jej nezajímalo, nesnažil se nic zjišťovat“ a že důvodem jejich stáhnutí a uložení bylo studium arabštiny, jednak není jasné, jak by mohl později shlédnout ty audiovizuální soubory, které byly uloženy v jiných zařízeních než v mobilním telefonu, neboť tato ostatní zařízení ponechal v místě bydliště (s sebou si vzal pouze mobilní telefon) a v Sýrii, kam se rozhodl vycestovat, se rozhodl zemřít.

Taktéž způsob, jakým obžalovaný při hlavním líčení vysvětloval svou odlišnou výpověď v přípravném řízení ve vztahu k důvodu absolvování cesty do Sýrie (tedy že se ostýchal uvést, že měl v úmyslu v Sýrii nechat se zabít, navíc to nepokládal za důležité) nepůsobí příliš přesvědčivě. Záměr nechat se usmrtit sice nemusí být okolností, kterou by člověk dával na odiv (tedy se za ni může stydět), ovšem obžalovaný v přípravném řízení zjevně neměl problém hovořit o své smrti (byť nikoli ve smyslu, že by se nechal záměrně usmrtit, ale že byl smířený, že v rámci bojových akcí v řadách Islámského státu může padnout). Kromě toho a zejména je zřejmé, že pokud by obžalovaný skutečně měl v úmyslu nechat se v Sýrii usmrtit a ostýchal by se o tom před policejním orgánem hovořit, pak mohl uvést řadu jiných důvodů, proč se do Sýrie vypravil, stěží by nepravdivě tvrdil, že tak učinil proto, aby aktivně bojoval v řadách Islámského státu (tedy jedné z nejvíce extrémistických a brutálních teroristických organizací v současném světě) a v rámci bojových operací usmrcoval jeho protivníky (záměr věnovat se takovému počínání je daleko více odsouzeníhodný a zavrženíhodný než rozhodnutí nechat se sám usmrtit, je tedy daleko spíše důvodem cítit za něj stud a neshlédat se s ním).

Přehlédnout rovněž nelze okolnost, že obžalovaný své vyjádření u hlavního líčení o důvodu, který jej vedl k cestě do Sýrie a snaze připojit se zde k Islámskému státu, učinil v situaci, kdy si byl vědom, že jím uvedený motiv ve výpovědi učiněné v přípravném řízení vedl orgány přípravného řízení k podstatnému zpřísnění právní kvalifikace stíhaného jednání. Toto jednání policejní orgán původně hodnotil jako pokus zločinu účasti na organizované zločinecké skupině podle § 21 odst. 1, § 363 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku. Posléze ovšem – a to zjevně v návaznosti na výpověď obžalovaného, v níž podrobněji popsal to, co měl v úmyslu v Sýrii v rámci Islámského státu činit, a na které setrval i při následném vazebním zasedání konaném u Okresního soudu Plzeň-jih – začalo být posuzováno jako pokus zločinu teroristického útoku podle § 21 odst. 1, § 311 odst. 1 písm. a), odst. 2 trestního zákoníku (ve znění před novelou provedenou zákonem č. 455/2016 Sb.) a nakonec jako příprava zločinu teroristického útoku podle § 20 odst. 1, § 311 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b) trestního zákoníku ve znění před uvedenou novelou (opodstatněnost úvah o přiléhavosti posledně uvedené právní kvalifikace na stíhaný skutek konstatoval v přípravném řízení také stížnostní senát Krajského soudu v Plzni v odůvodnění svého usnesení ze dne 4. 8. 2016 sp. zn. 8To 315/2016, jímž zamítl stížnost obžalovaného proti rozhodnutí o jeho vzetí do vazby), takovou právní kvalifikaci pak užil i státní zástupce v podané obžalobě. Za popsané situace se jeví celkem logickou snaha obhajoby zpochybnit tu část výpovědi obžalovaného z přípravného řízení, v níž popisoval důvod a cíl svého vycestování do Sýrie a snahy připojit se k Islámskému státu.

Na základě veškerých výše rozebraných argumentů soud pokládal ve všech směrech za hodnověrnou výpověď obžalovaného z přípravného řízení a jako takovou ji vzal za podklad svého rozhodnutí, tedy z jejího obsahu vycházel při zjištění skutkového stavu.

Další provedené důkazy pak – ve spojení a plném souladu s výpovědí obžalovaného z přípravného řízení - dokládají, že obžalovaný konvertoval k islámu, získával detailní informace o Islámském státu a sympatizoval s cíli a ideologií této teroristické organizace, rozhodl se vycestovat přes Turecko do Sýrie a zde se k této organizaci připojit a tuto cestu již také začal vykonávat, přičemž v jejím dokončení mu zabránil zásah tureckých bezpečnostních orgánů. Současně uvedené důkazy nevyklučují ani nezpochybňují (ale naopak v některých směrech nepřímou potvrzují), že obžalovaný, jak uváděl ve výpovědi v přípravném řízení, v rámci Islámského státu hodlal absolvovat výcvik a následně se aktivně zapojit do bojových akcí vedených proti jeho protivníkům, při nichž mělo docházet ke způsobování smrti a zranění těchto protivníků.

V souvislosti se zadržením obžalovaného se – na základě příkazu soudce - uskutečnila dne 19. 7. 2016 domovní prohlídka v místě jeho bydliště. Jak dokládají protokol o tomto úkonu a související fotodokumentace (č. l. 314-359), obžalovaný policejním orgánům dobrovolně vydal osobní počítač značky Lenovo, tablet značky Goclever, externí harddisk značky Western Digital, mobilní telefon značky Evolveo, flash disk značky San Disk a dvě knihy s anglicko-arabským textem, dále byly při prohlídce mimo jiné nalezeny tři výtisky koránu (jeden v češtině, dva v arabštině), arabská konverzace se slovníkem, knihy s islámskou tematikou a cestovní pas s příletovým razítkem na letiště Praha-Ruzyně dne 5. 2. 2016.

Ke zjištění informací uložených ve výše uvedených informačně technologických předmětech, které byly zajištěny při domovní prohlídce, byl zpracován znalecký posudek z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika (č. l. 60-166, 755-757). K jeho obsahu policejní orgány (za součinnosti arabisty) se zřetelem na rozsah zjištěných informací i pro lepší přehlednost provedly vyhodnocení (č. l. 363-376), v němž jsou přehledným způsobem uvedeny - textem i fotografiemi - pro věc relevantní skutečnosti plynoucí ze znaleckého posudku, případně opatřené komentářem a překladem cizojazyčných (vesměs arabských) textů, audio a audiovizuálních souborů uložených v paměti daných datových nosičů. Z uvedeného znaleckého posudku a s ním souvisejícího vyhodnocení plynou následující okolnosti.

Osobní počítač značky Lenovo na pevném disku mimo jiné obsahoval funkční uživatelský účet se jménem J. S. svázaný s e-mailovou adresou [REDACTED]. Alias tohoto účtu zapsaný v systémovém registru je „[REDACTED]“. Z historie navštívených internetových stránek jednoho používaného prohlížeče Google Chrome nebyly zjištěny žádné v trestním řízení využitelné informace. V počítači byl dále nainstalovaný webový prohlížeč TOR Browser, který slouží k anonymnímu procházení webových stránek, a to včetně Darknetu (jako Darknet se označuje ta oblast internetu, do níž uživatel této počítačové sítě s běžným programovým vybavením nedokáže vstoupit), a který na počítači nezanechává žádné záznamy o navštívených stránkách, jakož i program IPVanish, který slouží pro anonymizaci přístupu k síti internet. Z historie prohlížeče byly zjištěny přístupy k e-mailovým adresám [REDACTED] a [REDACTED]. Nalezena byla komunikace prostřednictvím instalovaného programu Skype, který umožňuje textovou a hlasovou komunikaci. Prohledáním pevného disku zkoumaného počítače byly v

adresáři [REDACTED] nalezeny složky uživatelských účtů [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. Nalezená data však neobsahovala žádné zájmové záznamy komunikace v síti Skype. Na výchozí ploše osobního počítače se zobrazovala textem v arabštině psaná tzv. šaháda na černém podkladu, což je jeden z pilířů islámu, vyznání příslušnosti k islámu vyjádřené (v překladu do češtiny) slovy „Není božstva kromě Boha a Muhammad je jeho posel“. V paměti počítače byly uloženy mimo jiné videosoubory propagující a glorifikující Islámský stát (včetně videí o výcviku džihádistů), kniha „Příběh amerického džihádisty“ ve formátu .pdf, a instalační soubor aplikace Amaq určený pro instalaci do mobilních zařízení (např. telefonu, tabletu), jedná se o zpravodajskou aplikaci určenou zejména k šíření propagandistického zpravodajství Islámského státu. Ve zkoumaném tabletu značky Goclever se na výchozí ploše rovněž nacházel symbol šahády na černém podkladu. Na externím disku značky Western Digital byla uložena aplikace Amaq a zhruba 400 hudebních souborů ve formátu .mp3 obsahujících různorodé islámské písně, z nichž některé jsou oslavami Boha a zjevení koránu, většina z nich jsou pak džihádistické písně vyzývající k džihádu proti nevěřícím a oslavující mučednickou smrt. Texty většiny z nich ve své propagandě využívají různé islamistické teroristické organizace, některé ale přímo opěvují Islámský stát a jejího duchovního vůdce A [REDACTED] B [REDACTED] a B [REDACTED]. Na výchozí ploše mobilního telefonu značky Evolveo byla opět zobrazena šaháda na černém podkladu, v paměti telefonu byl registrovaný e-mailový účet [REDACTED]. V telefonu byly nainstalované aplikace, které lze volně instalovat do zařízení s operačním systémem Android z ObchodPlay. Jednalo se mimo jiné o běžně dostupné aplikace s islámskou tématikou 40 rabbana, Athan Pro a Salah Learning (text koránu, výuka modlení, časy jednotlivých modliteb, kalendář svátků, kompas k orientaci apod.). V interním úložišti bylo nalezeno několik kopií instalačního souboru Amaq.apk, avšak tato aplikace nebyla v době znaleckého zkoumání v telefonu nainstalovaná. V adresáři s obrázky byly uloženy printscreeny map zachycující širokou oblast kolem tureckého města Gaziantep a oblast turecko-syrské hranice, včetně znázornění těch částí příhraničního území Sýrie, které ovládá Islámský stát a které jeho protivníci. V jednom z adresářů telefonu byla uložena vlajka Islámského státu ve tvaru loga sociální sítě Twitter, v adresářích s videi se pak nacházelo větší množství audiovizuálních souborů (případně jen audio souborů) s džihádistickou tématikou, většina z nich opět propagovala a oslavovala ideologii, cíle a metody boje Islámského státu, prezentovala bojový výcvik členů této organizace i jejich nasazení a úspěchy v bojových akcích proti jejím protivníkům (zejména syrské armádě a kurdským ozbrojeným jednotkám), jakož i extrémně drastické zacházení se zajatými protivníky Islámského státu.

Z bankovního účtu obžalovaného vedeného u České spořitelny, a. s., pod číslem [REDACTED] (č. l. 549-589) ve spojení s informacemi získanými policejními orgány z internetu (č. l. 618-633) je zřejmé že obžalovaný od počátku září 2015 v průměru jednou měsíčně zasílal částky pohybující se mezi 1.000 a 2.000,-Kč na účty v zahraničí sídlících subjektů NATIONAL ZAKAT FOUNDATION, MUSLIM HANDS a UMMAH WELFARE TRUST, které se prezentují jako islámské charitativní organizace.

Policejní orgány prováděly v přípravném řízení rovněž šetření k působení obžalovaného na sociální síti Twitter, svou pozornost zaměřily na twitterové účty vedené pod nicky „[REDACTED]“ ([REDACTED]) a „[REDACTED]“ ([REDACTED]), u nichž předpokládaly (na základě operativního šetření i informací získaných od obžalovaného po jeho deportaci z Turecka zpět do České republiky), že je užíval právě on. Tuto okolnost pak potvrdil ve svých výpovědích i obžalovaný a ve vztahu k prvnímu účtu nepřímo vyplývá také ze znaleckého posudku z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika (v něm se uvádí,

že na pevném disku počítače obžalovaného byla v jednom z adresářů nalezena mimo jiné složka uživatelského účtu „[REDAKCE]“. Není tedy pochyb, že jde o uživatelské účty obžalovaného. Z těchto twitterových účtů byly pořízeny a do spisu založeny (č. l. 396-403, 409-495) printscreeny, včetně jejich vyhodnocení (opět za součinnosti arabisty, neboť řada tweetů a odkazů byla psána v arabském jazyce). Zejména na uživatelském účtu s nickem „[REDAKCE]“ se nacházelo jednak ve složce „tweety“ množství tweetů (konkrétně 121) datovaných od 21. 1. 2016 do 25. 1. 2016 a obsahujících muslimské prosebné modlitby, vyznání víry a hadísy, jednak ve složkách „sledující“ a „sledovaní“ řada odkazů na jiné účty (celkem 159), z nichž převážná většina měla zjevnou souvislost s Islámským státem, jelikož na nich byla vyobrazena vlajka této organizace, symbolika přísného vyznání jedinečnosti Boží (v islámu označovaného jako tawhíd) či fotografie mudžahidů (islámských bojovníků). V souvislosti s právě uvedeným lze jen na okraj poznamenat, že orgány přípravného řízení požádaly o právní pomoc justiční orgány Spojených států amerických ve vztahu k zajištění obsahu veškerých záznamů daných twitterových účtů obžalovaného. V řízení před soudem pak státní zástupce předložil výsledky tohoto dožádání (č. l. 706-708, 725-732, 746-748), které ovšem žádné relevantní poznatky nepřinesly.

Dosud popsané důkazy tedy - ve shodě s výpovědí obžalovaného z přípravného řízení (a částečně i s jeho výpovědí z hlavního líčení) – dokládají, že obžalovaný v minulosti před stíhaným skutkem konvertoval k islámu, toto náboženství praktikoval a vnitřně silně prožíval, intenzivně se zajímal o Islámský stát, shromažďoval o něm informace a choval k němu sympatie. Podstatné také je, že část těchto důkazů (konkrétně data obsažená v paměti informační techniky a mobilního telefonu obžalovaného) současně prokazuje, že zájem obžalovaného se soustředil i na vojenský výcvik a bojové akce uvedené teroristické organizace. Tato okolnost celkem jasně koresponduje s výpovědí obžalovaného z přípravného řízení, že cestu do Sýrie se rozhodl podstoupit s jasným záměrem nejen připojit se zde k Islámskému státu, ale také u něj absolvovat bojový výcvik a následně se aktivně zapojit do bojových akcí proti jeho protivníkům.

Ze záznamu policejního orgánu datovaného dnem 5. 2. 2016 (č. l. 379-380) vyplynulo, že označeného dne v odpoledních hodinách byl z Turecka do Prahy deportován obžalovaný, a to z důvodu jeho údajného úmyslu připojit se k bojovníkům Islámského státu. V rámci dalšího šetření provedeného na letišti Václava Havla v Praze bylo zjištěno, že obžalovaný odletěl dne 4. 2. 2016 v době kolem 16.00 hodin z uvedeného letiště do Istanbulu letem č. PC 0454 společnosti Pegasus a dále chtěl v 21.55 hodin pokračovat letem z Istanbulu do Gaziantepu, z důvodu „podezřelého profilu“ ale byl podroben na přestupu v Istanbulu pohovoru, při němž byly zjištěny jeho úmysly vycestovat na území ovládané Islámským státem, byl proto zadržen a deportován letem č. PC 0453 společnosti Pegasus zpět do Prahy, vrácen byl toliko s osobními doklady a telefonem, jeho odbavené zavazadlo bylo naloženo do letadla letícího do Gaziantepu, v rámci prohlídky osobních věcí provedené při příletu do Prahy bylo u obžalovaného nalezeno malé cestovní provedení koránu, lístek s arabskou abecedou, účtenka za použití taxi z Plzně na letiště na částku 1.739,- Kč ze dne 4. 2. 2016 v době mezi 12.05 a 13.06 hodin, záznam o letištní kontrole v Istanbulu, dále jeho doklady (cestovní pas, řidičský průkaz, občanský průkaz) a platební karta VISA č. [REDAKCE] vydaná Českou spořitelnou, a. s., na jeho jméno. K právě popsanému záznamu policejního orgánu o provedených zjištěních a úkonech jsou přiloženy kopie účtenky za dopravu vozidlem taxi z Plzně do Prahy (č. l. 386), lístku s arabskou abecedou (č. l. 383), formuláře tureckých orgánů k potenciálně nebezpečnému pasažérovi (č. l. 387-390), palubní vstupenky na jméno obžalovaného k letu z Istanbulu do Prahy dne 5. 2. 2016 (č. l. 382) a cestovního pasu

obžalovaného (č. l. 382), které potvrzují okolnosti obsažené ve zmíněném záznamu.

Sdělení společnosti Student Agency, k. s. se sídlem v Brně (č. l. 510-513), pak dokládá, že obžalovaný si dne 1. 2. 2016 na webu www.studentagency.cz on-line zarezervoval jednosměrnou letenku společnosti Pegasus Hava Tasimaciligi z Prahy přes Istanbul do Gaziantepu s datem odletu 4. 2. 2016, letenka byla ihned po rezervaci zaplacená v 12.56 hodin platební kartou a odeslána na jím uvedený e-mail [REDAKCE]. Právě popsanou úhradu letenky i platbu za zarezervovaný pronájem vozidla společnosti Rentalcars nepřímo potvrzuje i výše již zmíněný výpis bankovního účtu obžalovaného u České spořitelny, a. s. (č. l. 549-591), neboť z jeho obsahu se podává, že obžalovaný platební kartou vydanou k danému účtu uhradil částku 3.990,- Kč společnosti Student Agency, k. s. (částka z účtu odečtena dne 2. 2. 2016), a částku 1559,61 Kč společnosti Rentalcars sídlící v Manchesteru (částka z účtu odečtena dne 3. 2. 2016). Okolnost, že obžalovaný skutečně cestoval dne 4. 2. 2016 letem č. PC 0454 z Prahy do Istanbulu a dále mířil do Gaziantepu, jasně plyne ze sdělení Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ICP Praha-Ruzyně (č. l. 528) a souvisejícího seznamu cestujících uvedeného letu (č. l. 529-534). Podle záznamu Policie ČR datovaného dnem 17. 2. 2016 a listin tvořících jeho přílohy (č. l. 670-676) byla dne 16. 2. 2016 provedena pracovníky celního úřadu prohlídka zavazadla obžalovaného (které bylo odesláno z Istanbulu do Gaziantepu a poté v rámci reklamace vráceno zpět do Prahy), přičemž v látkové sportovní tašce černé barvy se nacházely mimo jiné různé druhy oblečení, hygienické potřeby, výtisk koránu, sbírka hadísů Sahih Al-Bukhari, letenka na jméno obžalovaného zakoupená přes společnost Student Agency, k. s., na let z Prahy do Gaziantepu přes Istanbul (podle této letenky byl odlet z Prahy dne 4. 2. 2016 v 15.10 hodin, přilet do Istanbulu téhož dne v 18.50 hodin, z Istanbulu byl odlet dne 4. 2. 2016 v 21.55 hodin a přilet do Gaziantepu stejného dne v 23.45 hodin), doklad o rezervaci pronajatého vozidla na letišti Gaziantep na jméno obžalovaného (z jeho obsahu je zřejmé, že obžalovaný si na uvedeném letišti měl vozidlo vyzvednout dne 4. 2. 2016 v 23.45 hodin, tedy právě po přiletu z Istanbulu), plastová karta operátora O2 bez SIM karty od telefonního čísla [REDAKCE] a korálky na provázku s arabskými písmeny.

Důkazy rozebrané v předešlých dvou odstavcích tedy bez jakýchkoli pochybností prokazují, že obžalovaný v době a způsobem, jak je detailně specifikováno ve skutkové větě výroku o vině rozsudku, si nejprve zajistil letenky na cestu z Prahy do Gaziantepu přes Istanbul a také pronájem osobního vozidla v Gaziantepu, následně se na plánovanou cestu vypravil tím způsobem, že vozidlem taxi odjel do Prahy na tamní mezinárodní letiště, odtud odletěl do Istanbulu s cílem dopravit se letecky do Gaziantepu a zde převzít pronajaté osobní vozidlo, při přestupu na letišti v Istanbulu však byl tureckými bezpečnostními složkami zadržen pro podezření ze snahy přidat se k teroristické organizaci Islámský stát a poté deportován zpět do České republiky. S právě popsanými okolnostmi ostatně obžalovaný ani nijak nepolemizoval, naopak se k nim bez výhrad doznal nejen ve výpovědi v přípravném řízení, ale také u hlavního líčení.

V odůvodnění rozsudku již bylo zmíněno, že v paměti mobilního telefonu obžalovaného byly uloženy printscreeny map zachycujících oblast kolem tureckého města Gaziantep a oblast turecko-syrské hranice, včetně znázornění těch částí příhraničního území Sýrie, které ovládá Islámský stát a které jeho protivníci. Z uvedených printscreenů vyplývá, že byly staženy z webových stránek www.isis.liveuamap.com. Policejní orgán v návaznosti na toto zjištění prozkoumal jejich obsah, přičemž jím zpracovaný záznam o tomto úkonu (č. l. 188) dokládá, že uvedené internetové stránky se zabývají mimo jiné zpravodajstvím z oblasti

Středního východu a na základě informací z otevřených zdrojů pravidelně aktualizují mapy s vyobrazením, které části území Sýrie právě ovládají jednotlivé skupiny v tomto státě bojující, tyto mapy lze zobrazit ke každému jednotlivému dni, a to i zpětně. Zároveň byly z daných webových stránek staženy, vytištěny a do spisu založeny (č. l. 189-192) mapy dokumentující stav k různým datům, mimo jiné i ke dni 4. 2. 2016, tedy k době, kdy se obžalovaný dopouštěl stíhaného jednání. Z uvedených map je zřejmé, že syrské město Jarabulus nacházející se nedaleko turecko-syrské hranice v dané době ovládal Islámský stát, nedaleká území odtud kontrolovaly kurdské milice (jeden z protivníků Islámského státu).

Výše uvedené mapy, byť pochopitelně mají omezenou vypovídací hodnotu (již s ohledem na skutečnost, že v Sýrii několik let probíhá ozbrojený konflikt mezi celou řadou ozbrojených skupin a informace odtud pocházející lze jen těžko spolehlivě ověřit), jsou dalším důkazem, který nepřímou potvrzuje okolnost uváděnou obžalovaným, totiž že z tureckého města Gaziantep se hodlal pronajatým vozidlem dopravit do té části Sýrie, kterou v té době ovládal Islámský stát, a zde se připojit k této teroristické organizaci.

Vznik Islámského státu, jeho vývoj, ideologické zaměření, místa aktuálního působení, politické a náboženské cíle i metody jejich prosazování, orientační počet členů, vedení, koordinovanost a organizovanost jeho činnosti, včetně bojových a teroristických akcí, a propagační sebe prezentaci, jak jsou tyto okolnosti popsány (stručněji) ve výrokové části rozsudku a (detailněji) v té předchozí části odůvodnění, která obsahuje skutková zjištění soudu, vzal soud za prokázané primárně z odborného vyjádření zpracovaného Ústavem Blízkého východu a Afriky při Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze (č. l. 170-182), které dané otázky vysvětluje velmi podrobně a erudovaně (soud se v rozsudku obsah tohoto odborného vyjádření pokusil prezentovat tak, aby byly objasněny – pokud možno stručně, ale zároveň výstižně - všechny takové charakteristiky Islámského státu, které měly význam z hlediska v úvahu přicházející právní kvalifikace stíhaného jednání). Řada okolností charakterizujících Islámský stát, které jsou obsaženy v uvedeném odborném vyjádření, vyplývá i ze záznamu policejního orgánu, v němž jsou sumarizovány dostupné poznatky Policie ČR, Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odboru terorismu a extremismu, o této teroristické organizaci (č. l. 183-186). Na tomto místě není od věci poznamenat, že řada informací o Islámském státu (že jde o jednu z nejfanatičtějších, nejextrémnějších a nejbrutálnějších teroristických organizací, která působí zejména v Sýrii a Iráku) je mediálně prezentována natolik široce, že tyto informace lze pokládat za obecně známé široké veřejnosti (být si je soud pochopitelně vědom, že trestní řád takzvané notoriety nezná, proto uvedenou skutečnost uvádí jen na okraj).

Okolnost, že Islámský stát byl rezolucí Rady bezpečnosti OSN č. 2249 ze dne 20. 11. 2015 označen za teroristickou organizaci a globální a bezprecedentní hrozbu mezinárodnímu míru a bezpečnosti, jakož i důvody tohoto postupu, odsouzení dané teroristické organizace i výzvu, aby členské státy OSN zabraňovaly a potlačovaly jeho činnost, prokazuje samotný obsah této rezoluce, která je založena na č. l. 195-200.

Konečně zjištění soudu, že obžalovaný je státním občanem pouze České republiky a na území žádného cizího státu nemá povolen ani trvalý pobyt (i tato skutečnost totiž měla význam pro právní kvalifikaci stíhaného skutku, jak bude ještě vysvětleno), se opírá o výpověď obžalovaného, jeho osobní doklady (občanský průkaz a cestovní pas České republiky) a výpis z Centrální evidence obyvatel (č. l. 762-763).

Lze tedy uzavřít, že výpověď obžalovaného z přípravného řízení, o jejíž věrohodnosti soud neměl – na základě argumentů již popsaných – důvod pochybovat (a částečně i jeho výpověď z hlavního líčení), ve spojení s dalšími výše rozebranými důkazy umožňuje spolehlivě dovodit takový skutkový stav, jaký je popsán ve skutkové větě výroku o vině rozsudku.

Za účelem objasnění duševního stavu obžalovaného a jeho osobnostní charakteristiky byli již v přípravném řízení přibráni znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, kteří zpracovali posudek z uvedeného oboru, jehož obsah u hlavního líčení přednesli a v rámci návazně kladených dotazů upřesnili a doplnili (č. l. 19-53, 749-755). Podle znalců obžalovaný netrpí a ani v době stíhaného jednání netrpěl duševní chorobou ve smyslu psychózy ani nebyl pod vlivem návykových látek, na těchto látkách není závislý. Byla u něj ale zjištěna porucha osobnosti na bázi lehké mozkové dysfunkce, jeho osobnost je schizoidní, nevyzrálá, se sklonem k dysthymiím a se sníženou frustrační tolerancí. V době páchaní presumovaného činu byly rozpoznávací schopnosti obžalovaného zcela zachovány, ovládací schopnosti byly vlivem uvedené schizoidní poruchy osobnosti sníženy měrou podstatnou, rozsah tohoto snížení byl jistě více jak poloviční, mohl činit až 85 procent. U obžalovaného nebyly zjištěny agresivní rysy ani dispozice k agresivnímu jednání v zátěži, není primárně agresivní osobou. S ohledem na charakter stíhaného jednání je čistě z psychiatrického hlediska obžalovaný společností nebezpečný, proto znalci navrhují uložení ochranného léčení psychiatrického v ambulantní formě. V této souvislosti vysvětlili, že výše zmíněná porucha osobnosti obžalovaného sice není vyléčitelná, lze ale kombinací psychofarmakologie a psychoterapie korigovat její projevy ve vztahu k chování, jednání a prožívání obžalovaného. Daná porucha se totiž projevuje mimo jiné tím, že obžalovaný má svůj vnitřní svět a není dostatečně schopen komunikovat se svým okolím, což vede k jeho frustraci, naznačená léčba by jej pak měla vést k tomu, aby byl schopen navazovat vztahy a komunikovat s okolím. Obžalovaný je podle znalců schopen účasti na trestním řízení a chápat jeho smysl. Celková úroveň jeho intelektových dispozic se pohybuje v pásmu nadprůměru, kognitivní funkce jsou dobře odolné zátěži, odpovídají zjištěnému intelektu, v jednotlivých fázích paměti jsou výkony dostatečně spolehlivé. Obžalovaný je osobností s disharmonickým vývojem, naplňuje znaky schizoidní osobnosti, která se projevuje citovým chladem a stažeností, uzavřeností, nesdílností a vztahovými problémy. Nositelé této povahové abnormality, která se podle znalců řadí k vyšším (míněno závažnějším) typům poruchy osobnosti, jsou často okolím považováni za podivíny, často se prezentují bizarními nápady a svéráznou logikou, těžko se přizpůsobují společenským konvencím, mnohdy se zaobírají svými fantaziemi a pseudofilozofickými úvahami, bývají značně odtrženi od reálného světa. Zmíněná povahová odchylka zásadně ovlivňuje vztah obžalovaného k hodnotám, morálním a etickým normám, společenským postojům a interpersonálním projevům. Obžalovaný není manipulativní, nemá sklony k ovládnutí a ovlivňování dalších osob, není primárně formován jako dominantní osobnost, naopak jeho osobnostní struktura je charakterizována plachostí, podřidivostí, sociální slabostí, submisivitou a závislostí, může být tedy snadným objektem šikanózního jednání ze strany dalších osob, takové šikaně není příliš schopen se účinně bránit, je také disciplinovaný. Jeho schopnost správně vnímat, zapamatovat si, uchovat a následně reprodukovat prožité události není snížena smyslovou vadou, deficitem kognitivních funkcí ani duševní chorobou, jeho obecná věrohodnost je tak zachována. V souvislosti s jeho aktuálním postavením jsou zvýšeny obranné dispozice, které však nenarušují věrohodnost zásadním, forenzně významným způsobem (zde lze poznamenat, že obžalovaný, obdobně jako při hlavním líčení, i při vyšetření znalcům uváděl, jak je zřejmé ze strany 17 a 18 posudku, že účelem jeho cesty do Sýrie bylo, aby zde byl zabit, ovšem na související dotazy

znalců nebyl schopen dát příliš smysluplné odpovědi). Ve stíhaném jednání nebyly podle znalců prokázány žádné patické motivy ani psychopatologické mechanismy, nebyly přítomny známky duševní choroby psychotického charakteru, jako je narušení kontaktu s realitou, bludy, halucinace a porucha vědomí. Obžalovaný znalcům podle jejich vyjádření sdělil, že se v minulosti pokusil o sebevraždu podřezáním žil, v této spojitosti jim také ukazoval jizvy na ruce, nicméně takové jeho dřívější jednání znalci nehodnotí jako sebevražedný pokus, ale spíše jako takovou autoagresi, která u osob se schizoidní poruchou osobnosti často představuje jakousi ventilaci nahromaděné frustrace, přičemž po takové autoagresi, která v případě obžalovaného měla podobu dvojitého povrchového říznutí do žil, následuje zklidnění. Prognózu resocializace obžalovaného znalci hodnotí jako reálnou, ale ztíženou.

Právě popsané znalecké závěry tedy především dokládají, že obžalovaný je za stíhaný skutek (který nese znaky trestného činu, respektive jeho pokusu, jak soud ještě vysvětlí) odpovědný z hlediska přičetnosti (§ 26 trestního zákoníku), ovšem uvedený skutek spáchal ve stavu zmenšené přičetnosti ve smyslu § 27 trestního zákoníku. Podle posledně uvedeného zákonného ustanovení je totiž zmenšeně přičetný ten, kdo pro duševní poruchu v době spáchání činu měl podstatně sníženou schopnost rozpoznat jeho protiprávnost nebo ovládat své jednání. V posuzované věci obžalovaný v důsledku schizoidní poruchy osobnosti, kterou s ohledem na její povahu (popsanou v uvedeném znaleckém posudku) lze pokládat za těžkou asociální poruchu osobnosti a tedy - podle definice uvedené v § 123 trestního zákoníku - i za duševní poruchu, měl podstatně sníženou schopnost ovládat své jednání, které bylo předmětem trestního řízení.

V souvislosti s uvedeným znaleckým posudkem je namístě reagovat i na argument obhajoby (obsažený v závěrečné řeči obhájce), že znalci pokládají za málo pravděpodobné, že obžalovaný by vzal do ruky zbraň a likvidoval protivníky Islámského státu. Je pravdou, že znalec-psycholog se při výslechu v hlavním líčení takto na jeden z dotazů obhájce vyjádřil. Toto jeho konstatování ale nelze hodnotit izolovaně, ale v kontextu dalších okolností, včetně jiných vyjádření znalců. Jednak je zřejmé, že dané znalecké konstatování je sice založeno na osobnostní charakteristice obžalovaného, ovšem pochopitelně se pohybuje ve spekulativní rovině. Navíc a zejména v reakci na jednu z navazujících otázek státního zástupce, který upozornil, že součástí osobnostní charakteristiky obžalovaného jsou i takové vlastnosti, jako je podřídivost, sociální slabost, submisivita a závislost, a připomenul skutečnost, že mezi metody Islámského státu patří i takzvané „vymývání mozků“, tentýž znalec připustil, že obžalovaný je disponován reagovat na určité rozkazy bez odporu a že se nelze zodpovědně vyjádřit k otázce, zda zejména pod nátlakem či po zmíněném „vymývání mozků“ by v řadách Islámského státu přistoupil k výše uvedené aktivitě. Znalec-psychiatr pak v reakci na tutéž otázku státního zástupce poukázal na skutečnost, že při účinné manipulaci lze člověka dovést k takovým činům, jejichž provedení by se u něj nepředpokládalo, kromě toho z vlastní praxe (je armádním psychiatrem) jsou mu známy případy, kdy vojáci, kteří v běžných podmínkách působí neuroticky a zranitelně, jsou při bojových operacích jako podřízení „použitelnější“ než vojáci osobnostně silní a dominantní. Ostatně propaganda Islámského státu, jak také poznamenal znalec-psychiatr při hlavním líčení, je velmi působivá a zřejmě zaměřená i na frustrované jedince, jako je obžalovaný, pro něž tak může být přitažlivá. Ve spojitosti s právě uvedenými znaleckými konstatováními soud připomíná, že obžalovaný, jak prokazuje nejen jeho výpověď z přípravného řízení, ale také další důkazy (zejména obsah jím užívané výpočetní techniky), propagandu Islámského státu intenzivně sledoval a tato propaganda mu zjevně imponovala (z jeho uvedené výpovědi je zřejmé, že právě pod jejím vlivem se rozhodl vycestovat do Sýrie, přidat se k Islámskému státu a bojovat za jeho zájmy), navíc zde hodlal

před zapojením do boje absolvovat výcvik (jehož součástí by nepochybně bylo i zmíněné „vymývání mozků“).

Se zřetelem na okolnosti popsané v předchozím odstavci, ale také na další závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie (že obžalovaný nemá sníženou schopnost správně vnímat, zapamatovat si, uchovat a následně reprodukovat prožité události, že ve vztahu ke stíhanému jednání u něj nebyly zjištěny patické motivy či psychopatologické mechanismy a přítomny nebyly ani známky duševní choroby psychotického charakteru, jako je narušení kontaktu s realitou, bludy, halucinace a porucha vědomí), má soud za to, že uvedený posudek nejen nevylučuje, ale ani nezpochybňuje takový účel cesty obžalovaného do Sýrie, jaký jednoznačně prezentoval ve své výpovědi v přípravném řízení, tedy vstoupit do řad Islámského státu, prodělat zde bojový výcvik a poté se aktivně zapojit do bojových akcí vedených vůči protivníkům této teroristické organizace.

Obhajoba navrhlá doplnit dokazování dalším psychiatrickým a psychologickým vyšetřením obžalovaného se zaměřením na otázku, zda netrpí autismem. Byť soud takový návrh do jisté míry chápe (neboť z laického pohledu některé z osobnostních charakteristik obžalovaného, jak jsou popsány v uvedeném posudku, skutečně mohou připomínat autismus), pokládá jej za nadbytečný. Znalci se totiž k dané otázce vyjadřovali již při hlavním líčení a podle názoru soudu přesvědčivě a fundovaně vysvětlili, z jakých důvodů a na základě jakých podkladů (nešlo jen o jejich psychiatrické a psychologické vyšetření obžalovaného v souvislosti s projednávanou věcí, ale i o zdravotnickou dokumentaci obžalovaného, jejíž součástí jsou i výsledky opakovaných psychologických vyšetření v dětském věku) učinili závěr, že duševní porucha obžalovaného spočívá ve schizoidní poruše osobnosti, nikoli v autismu. Obhajoba v souvislosti s uvedeným důkazním návrhem argumentovala, že znalci nepoužili specifické testy zaměřené na autismus. K tomuto argumentu je třeba konstatovat, že pokud vlastní psychologické a psychiatrické vyšetření znalců ani zdravotní dokumentace nesignalizovaly možnost autismu (jak znalci jasně uvedli), pak logicky nebyl důvod přistupovat k takovým testům. Z uvedených důvodů soud návrh obhajoby na doplnění dokazování zamítl.

Zbývá dodat, že ve věci byla jako svědkyně vyslechnuta matka obžalovaného D. S. (č. l. 739-740). Vyjma okolnosti, že obžalovaný byl v rozhodné době jeden či dva dny mimo domov a že po návratu jí sdělil, že byl v Turecku, ovšem ke stíhanému jednání žádné informace nesdělila, vyjadřovala se v zásadě jen k osobě obžalovaného.

Ze všech shora uvedených důvodů tak soud má za prokázané, že stíhaný skutek se stal v podobě specifikované ve výrokové části rozsudku a že se jej – ve stavu zmenšené přičetnosti – dopustil obžalovaný J. S.

Nyní se soud bude zabývat právním posouzením stíhaného skutku v podobě, v jaké jej vzal za prokázaný, vysvětlí tedy, proč zjištěný skutkový děj podřadil pod skutkovou podstatu zločinu podpory a propagace terorismu ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1, § 312e odst. 3 písm. a) trestního zákoníku (zákon č. 40/2009 Sb.) ve znění novely provedené zákonem č. 455/2016 Sb. (pro jednoduchost dále jen novela, případně novela trestního zákoníku). Této otázce se bude věnovat poměrně podrobně, neboť se od právní kvalifikace použité obžalobou výrazně odchýlil.

Má-li soud níže uvedené právní závěry vyjádřit co nejstručněji, pak může konstatovat,

že právě uvedená novela trestního zákoníku nabyla účinnosti dne 1. 2. 2017, tedy až po spáchání stíhaného skutku, avšak posouzení tohoto skutku podle trestního zákoníku ve znění této novely je pro obžalovaného příznivější. Skutek je totiž trestný podle trestního zákoníku účinného jak před novelou, tak i po ní, ovšem trestní sazba obsažená v relevantním ustanovení trestního zákoníku ve znění před novelou je podstatně přísnější v porovnání s trestní sazbou zakotvenou v tom ustanovení, které dopadá na počínání obžalovaného podle trestního zákoníku ve znění po novele. V podrobnostech je třeba uvést následující.

Trestného činu teroristického útoku v základní skutkové podstatě podle § 311 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ve znění před novelou se dopustí pachatel, který v úmyslu poškodit ústavní zřízení nebo obranyschopnost České republiky, narušit nebo zničit základní politickou, hospodářskou nebo sociální strukturu České republiky nebo mezinárodní organizace, závažným způsobem zastrašit obyvatelstvo nebo protiprávně přinutit vládu nebo jiný orgán veřejné moci nebo mezinárodní organizaci, aby něco konala, opominula nebo trpěla, provede útok ohrožující život nebo zdraví člověka s cílem způsobit smrt nebo těžkou újmu na zdraví. Okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby u uvedeného trestného činu je jeho spáchání členem organizované skupiny (§ 311 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění před novelou), další takovou okolností je, že pachatel způsobí daným činem těžkou újmu na zdraví nebo smrt (§ 311 odst. 3 písm. b) trestního zákoníku ve znění před novelou). Pojem organizované skupiny (na rozdíl od organizované zločinecké skupiny, jejíž vymezení obsahuje ustanovení § 129 trestního zákoníku) trestní zákoník nedefinuje. Ustálená soudní praxe ale organizovanou skupinu chápe jako sdružení alespoň tří osob, v němž je provedena určitá dělba úkolů mezi jeho jednotlivé členy a jehož činnost se v důsledku toho vyznačuje plánovitostí a koordinovaností, což zvyšuje pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu, čímž jsou umocněny jeho škodlivé dopady pro společnost.

Trestného činu teroru podle § 312 odst. 1 trestního zákoníku ve znění před novelou se dopustí ten, kdo v úmyslu poškodit ústavní zřízení České republiky jiného úmyslně usmrtí.

Podle § 313 trestního zákoníku ve znění před novelou platí, že ochrana podle ustanovení § 311 a § 312 se poskytuje též cizímu státu. Protože právě citované zákonné ustanovení nezakotvuje jakékoli další podmínky takové ochrany, je třeba dovodit, že ochranu hodnot specifikovaných v § 311 a § 312 trestního zákoníku požívá jakýkoli cizí stát bez ohledu na okolnost, zda uznává demokratické hodnoty či nikoli anebo v jakém je poměru k České republice. Odtud vyplývá, že ochrana podle § 311 a § 312 trestního zákoníku se vztahuje i na Syrskou arabskou republiku a Iráckou republiku, které jsou mezinárodním společenstvím obecně uznávány jako suverénní a svrchované státy (byť v Sýrii aktuálně probíhá občanská válka, do které je zapojena řada subjektů), ostatně v obou těchto státech má Česká republika diplomatické zastoupení na úrovni velvyslanectví.

Ze shora uvedeného je také zřejmé, že skutkové podstaty trestného činu teroristického útoku v alternativě uvedené v § 311 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a trestného činu teroru podle § 312 trestního zákoníku se částečně překrývají. Pokud by pachatel svým počínáním (teroristickým útokem záležejícím v úmyslném usmrcení jiného) měl v úmyslu zasáhnout jen ústavní zřízení České republiky (anebo kteréhokoli jiného státu), pak je namísto posoudit jeho jednání toliko podle posledně uvedeného ustanovení, které je v takovém případě k prvně zmíněnému ustanovení ve vztahu speciality (a tento vztah vylučuje jednočinný souběh trestných činů), protože ustanovením § 312 trestního zákoníku je postihován přísněji určitý druh útoku (záležející v úmyslném usmrcení jiného) proti témuž individuálnímu objektu

(zájmu na ochraně ústavního zřízení České republiky či kteréhokoli jiného státu). Jestliže ale pachatel svým jednáním spočívajícím v úmyslném usmrcení jiného hodlá zasáhnout vedle ústavního zřízení České republiky (či jiného státu) i další zájmy uvedené v § 311 trestního zákoníku, pak je třeba takové jednání posoudit jako trestné činy podle § 311 a § 312 trestního zákoníku spáchané v jednočinném souběhu.

Podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku se přípravou trestného činu rozumí jednání, které záleží v úmyslném vytváření podmínek pro spáchání trestného činu, zejména v jeho organizování, opatrování nebo přizpůsobování prostředků nebo nástrojů k jeho spáchání, ve spolčení, srocení, v návodu nebo pomoci k takovému činu, pokud nedošlo k pokusu ani dokonání trestného činu. Z označeného zákonného ustanovení zároveň plyne, že příprava je trestná pouze u těch trestných činů, které trestní zákoník označuje za zvlášť závažné zločiny, a za současného splnění podmínky, že trestní zákoník trestnost přípravy u příslušného trestného činu výslovně stanoví. Podle § 14 odst. 3 trestního zákoníku jsou zvlášť závažnými zločiny ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně deset let. Na trestné činy teroristického útoku podle § 311 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b) trestního zákoníku ve znění před novelou a teroru podle § 312 odst. 1 trestního zákoníku ve znění před novelou tento zákoník stanoví trest odnětí svobody v rozpětí od dvanácti do dvaceti let, respektive od patnácti do dvaceti let, případně tret výjimečný, horní hranice sazby trestu odnětí svobody je zde tedy vyšší než deset let, současně se v ustanoveních § 311 odst. 4 a § 312 odst. 2 trestního zákoníku ve znění před novelou uvádí trestnost přípravy. Odtud plyne, že příprava těchto trestných činů je trestná.

O pokus trestného činu jde podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku v případě jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustí v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedojde. Pokus je (na rozdíl od přípravy) trestný u každého trestného činu.

Z výše popsaného zákonného vymezení pokusu a přípravy trestného činu vyplývá, že v otázce míry odstupu od dokonání trestného činu je rozdíl mezi přípravou a pokusem v tom, že příprava spočívá ve vytváření podmínek pro spáchání trestného činu, zatímco pokus záleží v jednání, které již bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu. Znak bezprostřednosti ve vztahu k dokonání trestného činu je u pokusu dán tehdy, jestliže pachatel již započal uskutečňovat jednání popsané v příslušné skutkové podstatě trestného činu anebo pokud pachatel sice ještě nezačal naplňovat objektivní stránku trestného činu, ale jeho dosud vykonané počínání mělo přímý význam pro dokonání trestného činu a uskutečnilo se v bezprostřední časové souvislosti s následkem, který měl nastat, a na místě, kde mělo dojít k následku trestného činu, tedy ohrožení nebo porušení zájmu chráněného příslušným ustanovením zvláštní části trestního zákoníku (zde jde o takzvanou místní a časovou určenost pokusu).

Z hlediska možné aplikace výše uvedených ustanovení trestního zákoníku (ve znění před novelou) na jednání obžalovaného jsou podstatné následující prokázané skutkové okolnosti. Teroristická organizace Islámský stát, která nepochybně nese znaky organizované skupiny ve smyslu výše uvedeném (je v zásadě vojensky organizovaná, což s sebou logicky nese rozdělení úkolů mezi její příslušníky, při vedení boje postupují její členové plánovitě a koordinovaně pod určitým velením, což vše zvyšuje pravděpodobnost trestných činů páchaných při prosazování jejích cílů), usiluje o vytvoření rozsáhlého sunnitského chalífátu, ideologicky vycházejícího z extrémní interpretace islámu a islámského práva šaría a

teritoriálně zahrnujícího mimo jiné i celé území suverénních států Sýrie a Iráku, z tohoto důvodu také vede prostřednictvím násilných a teroristických akcí nábožensky motivovanou válku proti vládám uvedených států i jiným subjektům a osobám, zejména těm, které vyznávají jiná náboženství nebo islám v jiné podobě než té, kterou sám interpretuje Islámský stát. Snaha o naplnění uvedených ideologických a politických cílů Islámského státu tedy nutně představuje snahu o odstranění stávajícího ústavního zřízení v Sýrii a Iráku, jakož i o nedemokratické odstranění (zničení) základní politické, hospodářské i sociální struktury obou těchto států. Vedení zmíněné války i násilné represe, k nimž Islámský stát při prosazování své politiky a ideologie přistupuje v oblastech, které se mu podařilo vojensky a administrativně ovládnout a okupovat, mají bezpochyby za cíl také zastrašit obyvatelstvo obou zmíněných států, což vede mimo jiné k jeho masivní migraci a nemalou měrou přispívá k narušení jeho důvěry ve fungování daných států a celkové destabilizaci v regionu. Bylo také prokázáno, že obžalovaný J. S. se rozhodl vykonat cestu do Sýrie za tím účelem, aby se zde připojil k Islámskému státu a po prodělání bojového výcviku se v jeho řadách aktivně zapojil do bojů proti protivníkům této organizace, mezi něž patří vlády suverénních států Sýrie a Iráku a jejich spojenci, jakož i další subjekty, tedy aby v rámci bojových akcí způsoboval smrt a zranění členům ozbrojených formací uvedených států a dalších subjektů (neboť právě to je základním smyslem bojových akcí Islámského státu v jím vedené náboženské válce a tyto akce také pravidelně vedou ke smrti či zraněním jeho protivníků a obětí, ostatně obžalovaný výslovně uvedl, že „byl srovnáný s tím, že když půjde do té války, bude zabíjet lidi“), to vše v rámci naplňování výše popsaných ideologických a politických cílů dané teroristické organizace (s nimiž byl obžalovaný nepochybně dostatečně podrobně seznámen, jak dokládá jeho výpověď z přípravného řízení, ale taktéž skutečnost, že o Islámském státu shromažďoval a uchovával řadu informací ve své výpočetní technice).

Záměrem obžalovaného tak bylo z pohledu ustanovení § 311 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b) trestního zákoníku ve znění před novelou uskutečnit jednání záležející v tom, že s cílem poškodit ústavní zřízení Sýrie a Iráku, zničit základní politickou, hospodářskou a sociální strukturu těchto států a závažným způsobem zastrašit jejich obyvatelstvo by prováděl útoky ohrožující život a zdraví člověka s cílem způsobit smrt a těžkou újmu na zdraví, takový čin by spáchal jako člen organizované skupiny a způsobil by jím těžkou újmu na zdraví a smrt, z hlediska ustanovení § 312 odst. 1 trestního zákoníku ve znění před novelou pak uskutečnit jednání, jehož podstatou by bylo usmrcování dalších osob v úmyslu poškodit ústavní zřízení Sýrie a Iráku. Z provedeného dokazování také vyplynulo, že obžalovaný již podnikl konkrétní kroky k realizaci uvedeného záměru, tedy přešel od pouhé (a trestní odpovědnost ještě nezakládající) myšlenky dopustit se uvedených trestných činů k jednání směřujícímu k jejich spáchání (konkrétně si naplánoval trasu do Sýrie, k dopravě tam si zajistil dopravní prostředky a započal také vykonávat samotnou cestu do uvedeného státu), ke spáchání trestných činů podle § 311 a 312 trestního zákoníku ve znění před novelou (to jest k naplnění jejich skutkové podstaty) nicméně nedošlo. Již vykonané jednání obžalovaného sice nelze vnímat jako pokus těchto trestných činů (neboť takové jednání bylo od trestněprávních následků předvídaných ustanoveními § 311 a § 312 trestního zákoníku ve znění před novelou vzdáleno natolik, že rozhodně nesměřovalo k jejich způsobení bezprostředně, přičemž právě taková bezprostřednost je pojmovým znakem pokusu trestného činu), nepochybně se ale jedná o úmyslné vytváření podmínek k tomu, aby mohlo dojít ke spáchání a dokonání skutku, který by nesl znaky trestných činů teroristického útoku podle § 311 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b) trestního zákoníku ve znění před novelou a teroru podle § 312 odst. 1 trestního zákoníku ve znění před novelou.

Pro úplnost lze poznamenat, že nedokonání obou výše uvedených trestných činů bylo způsobeno okolností na vůli obžalovaného nezávislou (konkrétně tím, že turecké bezpečnostní orgány obžalovaného zadržely a deportovaly zpět do České republiky, čímž mu znemožnily pokračovat v realizaci jeho záměru). Z právě uvedeného plyne, že u obžalovaného nenastala situace předvídaná v § 20 odst. 3 trestního zákoníku (tedy dobrovolné upuštění od dalšího jednání směřujícího ke spáchání trestného činu), nedošlo proto ve smyslu tohoto ustanovení k zániku trestnosti přípravy.

Všechny dosud uvedené skutečnosti tak dokládají, že podle trestního zákoníku ve znění před novelou počínání obžalovaného popsané ve skutkové větě výroku o vině tohoto rozsudku vykazuje znaky přípravy trestných činů (zločinů) teroristického útoku podle § 311 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b) a teroru podle § 312 odst. 1 a že tato příprava je u obou těchto zločinů trestná.

Novela provedená zákonem č. 455/2016 Sb., účinná od 1. 2. 2017, ponechala beze změny ustanovení § 312 trestního zákoníku o trestném činu teroru i ustanovení § 313 trestního zákoníku o poskytnutí ochrany podle § 311 a § 312 cizím státům, v ustanovení § 311 trestního zákoníku určité změny provedla (konkrétně došlo zejména k vypuštění samostatných skutkových podstat obsažených původně v § 311 odst. 2, které se nově staly samostatnými trestnými činy), ty jsou ale z hlediska projednávané věci zcela nepodstatné. Do trestního zákoníku však daná novela zavedla řadu nových, na rozdíl od předchozí právní úpravy podstatně více kazuisticky formulovaných skutkových podstat trestných činů.

Jednou z nich je skutková podstata trestného činu účasti na teroristické skupině podle § 312a trestního zákoníku ve znění po novele. Tohoto trestného činu v základní skutkové podstatě se dopustí ten, kdo založí teroristickou skupinu nebo kdo se činnosti teroristické skupiny účastní. Teroristickou skupinu pak definuje nové ustanovení § 129a trestního zákoníku ve znění po novele tak, že jde o společenství nejméně tří odpovědných osob, které má trvalejší charakter, je v něm provedena dělba činnosti mezi jeho jednotlivé členy, jeho činnost se vyznačuje plánovitostí a koordinovaností a je zaměřené na páčání trestného činu vlastizrady spáchané formou teroristického útoku nebo teroru (§ 309 trestního zákoníku), trestného činu teroristického útoku (§ 311 trestního zákoníku) nebo trestného činu teroru (§ 312 trestního zákoníku). Tyto tři trestné činy uvedené ustanovení současně označuje jako „teroristické trestné činy“ (jde o legislativní zkratku). Z popsaného vymezení teroristické skupiny je zřejmé, že je charakterizována částečně jinými znaky než organizovaná zločinecká skupina, jejíž definici obsahuje ustanovení § 129 trestního zákoníku ve znění po novele (tedy určité společenství mající charakter teroristické skupiny může, ale nemusí být současně i organizovanou zločineckou skupinou, dokladem čehož je i znění kvalifikovaných skutkových podstat u trestného činu účasti na teroristické skupině podle § 312a odst. 2 písm. b) a § 312a odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění po novele).

Ještě podstatnější pro posuzovanou věc je nové ustanovení § 312e trestního zákoníku ve znění po novele o trestném činu podpory a propagace terorismu, které v sobě zahrnuje vícero samostatných skutkových podstat postihujících různé formy participace na terorismu. Jedna z nich je obsažena v ustanovení § 312e odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění po novele, podle kterého se trestného činu dopustí osoba, která je občanem České republiky, vycestuje-li do jiného státu, jehož není státním příslušníkem nebo v němž nemá povolen trvalý pobyt, za účelem spáchání teroristického trestného činu, trestného činu účasti na teroristické skupině (§ 312a), vyhrožování teroristickým trestným činem (§ 312f) nebo

trestného činu uvedeného v § 312e odst. 2 písm. b) nebo c). Jak bylo výše zmíněno, ve smyslu § 129a trestního zákoníku ve znění po novele se teroristickými trestnými činy rozumí mimo jiné trestné činy teroristického útoku podle § 311 trestního zákoníku a teroru podle § 312 trestního zákoníku.

Ze znění výše citované skutkové podstaty trestného činu podpory a propagace terorismu podle § 312e odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění po novele je zřejmé, že jde o takzvaně předčasně dokonanou přípravu (čili o případ, kdy jednání ve své podstatě přípravného charakteru je zákonem označeno jako dokonáný trestný čin). Odtud vyplývá, že pokud určité jednání nese znaky uvedeného trestného činu či jeho pokusu a zároveň je přípravou teroristického trestného činu (či jiného trestného činu uvedeného v § 312e odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění po novele), pak se takové jednání posoudí pouze jako dokonáný trestný čin podle § 312e odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění po novele, respektive jako pokus tohoto trestného činu.

Jednání obžalovaného v podobě, v jaké bylo prokázáno, i z pohledu trestního zákoníku ve znění po novele naplňuje znaky přípravy trestných činů (zločinů) teroristického útoku podle § 311 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), b) i teroru podle § 312 odst. 1, a to při zcela shodné argumentaci, jaká je uvedena v té předchozí pasáži odůvodnění, jež se vztahuje k právní kvalifikaci stíhaného skutku podle trestního zákoníku ve znění před novelou. Z materiálního hlediska jde navíc o přípravu trestného činu účasti na teroristické skupině nejméně v základní skutkové podstatě podle § 312a odst. 1 trestního zákoníku ve znění po novele. Teroristická organizace Islámský stát, jejíž charakteristika byla v odůvodnění rozsudku podrobně podána, totiž jistě vykazuje znaky teroristické skupiny ve smyslu § 129a trestního zákoníku ve znění po novele (jde tedy o společenství více jak tří trestně odpovědných osob, má trvalejší charakter, je v něm provedena dělba činnosti mezi jeho jednotlivé členy, jeho činnost se vyznačuje plánovitostí a koordinovaností a je zaměřené na páchání teroristických trestných činů) a jednání obžalovaného směřovalo k tomu, aby se na činnosti této teroristické organizace účastnil (byť příprava tohoto posledně uvedeného trestného činu - na rozdíl od trestných činů teroristického útoku a teroru - není trestná, neboť ustanovení § 312a trestního zákoníku ve znění po novele trestnost jeho přípravy neuvádí).

Současně ale počínání obžalovaného vykazuje znaky pokusu trestného činu (zločinu) podpory a propagace terorismu podle § 21 odst. 1, § 312e odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění po novele. Podle provedeného dokazování je obžalovaný občanem České republiky, nemá občanství Sýrie (ani Iráku) a v uvedených státech nemá povolen ani trvalý pobyt, přičemž započal již realizovat cestu do Sýrie za tím účelem, aby se tam dopustil jednání, které by naplnilo znaky trestných činů teroristického útoku podle § 311 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), b) trestního zákoníku ve znění po novele, teroru podle § 312 odst. 1 trestního zákoníku ve znění po novele a účasti na teroristické skupině podle § 312a odst. 1 trestního zákoníku ve znění po novele. V dokončení této jeho cesty (tedy v dokonání trestného činu podle § 312e odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění po novele) mu zabránila skutečnost, že byl zadržen tureckými bezpečnostními orgány a deportován zpět do České republiky. Z uvedeného vyplývá, že obžalovaný se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání zločinu záležejícího v tom, že jako osoba, která je občanem České republiky, by vycestoval do jiného státu, jehož není státním příslušníkem a v němž nemá povolen trvalý pobyt, za účelem spáchání teroristických trestných činů i trestného činu účasti na teroristické skupině, jehož se dopustil v úmyslu uvedený zločin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo (počínání obžalovaného směřovalo k dokonání uvedeného zločinu bezprostředně proto, že již

započal realizovat cestu do Sýrie, tedy počal naplňovat znaky objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu, která záleží ve vycestování do cizího státu, kde má pachatel v úmyslu spáchat trestné činy uvedené v § 312a odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění po novele).

Jak soud již dříve vysvětlil, posouzení jednání obžalovaného jako pokusu zločinu podpory a propagace terorismu podle § 21 odst. 1, § 312e odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění po novele má přednost před aplikací ustanovení § 20 odst. 1 trestního zákoníku o přípravě teroristických trestných činů.

V souvislosti s výše uvedeným je třeba poznamenat, že při posouzení jednání obžalovaného jako pokusu zločinu podpory a propagace terorismu podle § 21 odst. 1, § 312a odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění po novele není dána okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby ve smyslu § 312e odst. 4 písm. b) trestního zákoníku ve znění po novele, tedy že by obžalovaný jednal jako člen organizované skupiny. Obžalovaný sice měl v úmyslu se včlenit do teroristické organizace Islámský stát, která je z pohledu trestního zákoníku nejen teroristickou skupinou, ale také organizovanou skupinou (jak bylo objasněno v předchozích pasážích odůvodnění), a v jeho řadách – tedy již jako člen organizované skupiny i teroristické skupiny – se dopouštěl teroristických trestných činů. Ovšem v době, kdy se dopouštěl stíhaného jednání, tedy kdy začal vykonávat cestu do Sýrie, čímž bezprostředně směřoval k dokonání zločinu podle § 312a odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění po novele, členem uvedené teroristické organizace (čili členem organizované skupiny) ještě nebyl, tudíž z pohledu právě uvedeného zákonného ustanovení nemohl čin spáchat (respektive se o jeho spáchání pokusit) jako člen organizované skupiny.

Lze tedy shrnout, že z pohledu trestního zákoníku ve znění po novele je namíste stíhaný skutek podřadit pod skutkovou podstatu trestného činu (zločinu) podpory a propagace terorismu podle § 312a odst. 3 písm. a) ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1. I zde platí (obdobně jako u přípravy trestných činů teroristického útoku a teroru posuzovaných podle trestního zákoníku ve znění před novelou), že nedošlo k zániku trestnosti tohoto pokusu ve smyslu § 21 odst. 3 trestního zákoníku, neboť v dokonání činu obžalovanému zabránila objektivní okolnost (zadržení tureckými bezpečnostními orgány a deportace zpět do České republiky), nikoli jeho vlastní dobrovolné rozhodnutí upustit od dalšího jednání směřujícího k dokonání činu.

Podle § 2 odst. 1 trestního zákoníku platí, že trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Trestností se v právní teorii i praxi rozumí veškeré podmínky významné pro výrok o vině i o trestu.

Shora uvedeným výkladem bylo objasněno, že stíhané jednání obžalovaného je trestné podle trestního zákoníku ve znění před novelou i po novele. Na trestné činy teroristického útoku podle § 311 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a), b) trestního zákoníku ve znění před novelou a teroru podle § 312 odst. 1 trestního zákoníku ve znění před novelou tento zákoník stanoví trest odnětí svobody v rozpětí od dvanácti do dvaceti let, respektive od patnácti do dvaceti let, případně trest výjimečný, příprava je u těchto trestných činů trestná podle stejné trestní sazby jako dokonání činu, jak plyne z ustanovení § 20 odst. 2 trestního zákoníku. Naproti tomu u trestného činu podpory a propagace terorismu podle § 312a odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění po novele (a také jeho pokusu, jak je zřejmé z § 21 odst. 2 trestního zákoníku) je stanovena sazba trestu odnětí svobody od tří do dvanácti let.

Ze srovnání těchto relevantních trestních sazeb a skutečnosti, že posuzování daného skutku podle trestního zákoníku ve znění před novelou nepřináší pro obžalovaného výhodu ani v žádném jiném směru, jasně plyne, že pro obžalovaného je příznivější aplikace trestního zákoníku ve znění po novele.

Ze všech výše uvedených důvodů tak soud – ve shodě s návrhem státního zástupce, jenž ve své závěrečné řeči také reflektoval novelu trestního zákoníku provedenou zákonem č. 455/2016 Sb. - jednání obžalovaného J. S. kvalifikoval jako pokus trestného činu (zločinu) podpory a propagace terorismu podle § 21 odst. 1, § 312a odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění po uvedené novele.

K osobě obžalovaného bylo z jeho výpovědi, opisu rejstříku trestů, zpráv z místa bydliště a hodnocení zpracovaného Vězeňskou službou ČR zjištěno, že dosud nebyl soudně trestán ani postižen pro přestupek. Před vzetím do vazby byl zaměstnán v dělnické profesi. Jeho chování ve vazbě po dobu trestního stíhání v projednávané věci je bezproblémové.

Při úvaze o druhu a výši trestu soud vycházel z hledisek pro posuzování této otázky rozhodných, jež jsou zakotvena zejména v ustanoveních § 38 odst. 1, § 39, § 41 a § 42 trestního zákoníku. Bral tedy v potaz povahu a závažnost stíhaného jednání, osobu obžalovaného i jeho poměry, jeho postoj ke spáchanému činu, jakož i okolnosti polehčující a přitěžující.

Jedinou skutečností výrazněji zvyšující závažnost stíhaného činu byl charakter Islámského státu, na jehož činnosti chtěl obžalovaný způsobem zakládajícím trestní odpovědnost participovat. Jde nepochybně o jednu z nejmilitantnějších, nejfanatičtějších a nejbrutálnějších islamistických teroristických organizací, jejíž cíle, ideologie a aktivity jsou nebezpečím nejen pro státy, v nichž je nejvíce aktivní (tedy pro Sýrii a Irák), ale pro celý civilizovaný svět. Přitěžující okolnosti demonstrativně vyjmenované v § 42 trestního zákoníku soud u obžalovaného neshledal. Naproti tomu obžalovanému polehčovalo, že nyní stíhaný skutek je prvním případem jeho střetu s trestním zákoníkem a že před jeho spáchaním vedl řádný život (§ 41 písm. a), o) trestního zákoníku). Další a ještě významnější polehčující okolnost představuje ve smyslu § 41 písm. l) trestního zákoníku jeho spolupráce s orgány činnými v trestním řízení při objasnění jeho trestněprávně relevantního jednání. Ta se projevila nejen dobrovolným vydáním věcí souvisejících se stíhaným činem v rámci domovní prohlídky, ale také a zejména velice detailním doznáním obžalovaného v přípravném řízení, které představovalo zcela zásadní (a jediný přímý) usvědčující důkaz (při absenci takového doznání by bylo lze pokládat za spolehlivě prokázanou toliko skutečnost, že obžalovaný jako muslimský věřící projevoval intenzivní zájem o Islámský stát a odcestoval do Turecka). U hlavního líčení se obžalovaný sice snažil zpochybnit některé okolnosti vztahující se k subjektivní stránce jeho trestněprávního jednání, které popsal ve výpovědi v přípravném řízení, nicméně tak činil způsobem zjevně nepřesvědčivým, navíc i před soudem se doznával k řadě podstatných skutkových okolností. Jeho částečná změna výpovědi v hlavním líčení tak význam jeho plného doznání z přípravného řízení (a tedy význam polehčující okolnosti podle § 41 písm. l) trestního zákoníku) citelněji snížila. Konečně je třeba vzít v potaz, že z hlediska naplňování příslušné skutkové podstaty trestného činu (podpory a propagace terorismu podle § 312e odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění po novele) počínání obžalovaného dospělo toliko do stadia pokusu. V souvislosti s právě uvedeným je navíc potřeba opět připomenout, že v předchozí větě uvedený trestný čin je ve své podstatě přípravou k dalším trestným činům, přičemž jednání obžalovaného bylo od spáchaní těchto

dalších trestných činů poměrně značně vzdáleno (to platí zejména o teroristických trestných činech, tedy o teroristickém útoku podle § 311 trestního zákoníku a teroru podle § 312 trestního zákoníku, neboť k naplnění jejich skutkových podstat by došlo až poté, co by obžalovaný vstoupil do řad Islámského státu, absolvoval zde výcvik a poté v rámci bojových akcí by podnikal útoky proti příslušníkům ozbrojených sil protivníku této organizace s cílem způsobit jim smrt a zranění). Kromě toho předpokladem k tomu, aby obžalovaný mohl takové další trestné činy spáchat, by byla skutečnost, že Islámský by jej do svých řad akceptoval, přičemž se jeví celkem reálným, že by se tak nestalo, a to zvláště v situaci, kdy obžalovaný - jako etnický Evropan pocházející navíc ze státu, v němž žije jen minimální muslimská komunita, a nemající dosud žádné konkrétní kontakty na Islámský stát – by na představitele dané teroristické organizace nemusel působit jako její autentický příznivec (právě uvedené ale nic nemění na tom, že jednání obžalovaného záležející ve cestování do Sýrie bylo vedeno pohnutkou předvídanou ustanovením § 312e odst. 3 písm. a) trestního zákoníku ve znění po novele, tedy že účelem této jeho cesty bylo spáchat některé trestné činy obsažené v tomto zákonném ustanovení).

Ze shora uvedeného je zřejmá převaha okolností polehčujících a svědčících ve prospěch obžalovaného nad okolnostmi zvyšujícími závažnost stíhaného jednání. Při zvážení těchto skutečností charakterizujících stíhaný skutek, osobu obžalovaného i jeho postoj k uvedenému skutku a trestnímu řízení by podle názoru soudu bylo namístě uložit trest odnětí svobody mezi pětinou a čtvrtinou zákonné trestní sazby (jak bylo již výše uvedeno, ta činí tři až dvanáct let odnětí svobody), tedy v trvání kolem čtyř let.

Soud ale musel zohlednit, jak mu to ukládá ustanovení § 40 odst. 1 trestního zákoníku, také skutečnost, že obžalovaný se trestněprávního jednání dopustil ve stavu zmenšené přičetnosti. Lze připomenout, že v důsledku schizoidní poruchy osobnosti měl na straně jedné velmi podstatnou měrou sníženou schopnost ovládat své jednání, na straně druhé jeho schopnost rozpoznat a uvědomit si protiprávnost a závažnost svého počínání zůstala plně zachována. Takto charakterizovanou zmenšenou přičetnost ve spojení s okolností, že obžalovanému je souběžně ukládáno ochranné léčení psychiatrické v ambulantní formě (jak bude ještě blíže uvedeno níže), je třeba promítnout do dalšího snížení výměry trestu odnětí svobody, a to těsně nad spodní hranici zákonné trestní sazby (nikoli ale pod spodní hranici této trestní sazby, ať již smyslu § 40 odst. 2 trestního zákoníku či § 58 odst. 1, 5 trestního zákoníku, takové mimořádné snížení trestu by bylo namístě v případě, že jednání obžalovaného by bylo posuzováno podle právního stavu před novelou trestního zákoníku č. 455/2016 Sb., neboť v takovém případě by použití trestní sazby uvedené v § 312 odst. 1 trestního zákoníku bylo zcela nepochybně nepřiměřeně přísné).

Jako adekvátní všem shora popsaným okolnostem případu soud pokládá trest odnětí svobody v trvání tří roků a tří měsíců, proto jej obžalovanému uložil. Takto vyměřený trest musel být stanoven v nepodmíněné formě již z toho důvodu, že trestní zákoník, jak plyne z jeho ustanovení § 81 odst. 1 a § 84, umožňuje podmíněně odložit jen trest odnětí svobody ve výměře nepřevyšující tři roky.

S výrokem o nepodmíněném trestu odnětí svobody je spjat i výrok o způsobu výkonu tohoto trestu. Obžalovanému byl za úmyslný trestný čin uložen uvedený trest ve výměře přesahující tři léta a nedosahující osmi let. Pro tyto případy trestní zákoník ve svém ustanovení § 56 odst. 2 písm. c) počítá se zařazením pachatele do věznice s ostrahou. Nicméně moderační ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku umožňuje soudu zařadit

pachatele do jiného typu věznice, má-li se zřetelem na závažnost činu a povahu i stupeň narušení pachatele za to, že v jiném typu věznice se lépe dosáhne jeho nápravy. V posuzované věci sice obžalovaný spáchal typově poměrně závažný úmyslný trestný čin, nicméně konkrétní míra závažnosti jeho jednání v rámci závažnosti typové byla výrazně nižší, čemuž odpovídalo vyměření trestu těsně nad spodní hranicí relevantní trestní sazby. Kromě toho obžalovaný je osobou dosud netrestanou, nyní posuzovaný případ je jeho prvním střetem s trestním zákoníkem. Se zřetelem na tyto okolnosti má soud za to, že obžalovaného není nutné zařadit do věznice s ostrahou, která je standardně určena pro již značně sociálně narušené pachatele, ale že jeho nápravy může být přinejmenším stejně účinně dosaženo i v mírnějším typu věznice. Protože obžalovaný je osobou značně plachou, submisivní a málo schopnou účinné obrany vůči protiprávnímu jednání dalších osob, nelze vyloučit, že i ve věznici s dozorem, která má sice oproti věznici s ostrahou mírnější režim, avšak i sem jsou běžně zařazováni sociálně narušenější pachatelé páchající úmyslné trestné činy, by se mohl stát objektem šikanózního jednání. Naproti tomu ve věznici s dohledem, tedy ve věznici s nejmírnějším režimem, kam jsou umisťováni standardně pachatelé nedbalostních trestných činů, je takové nebezpečí minimální. Obžalovaný je přitom disciplinovaný, lze tedy předpokládat, že režim věznice s dohledem, který je velmi volný (podle § 51 vyhlášky č. 345/1999 Sb. se odsouzení ve vnitřních prostorách věznice s dohledem pohybují bez omezení, pracují zpravidla na pracovištích mimo věznici a v mimopracovní době se jim na základě povolení ředitele umožňuje volný pohyb k účasti na v tomto ustanovení uvedených akcích), bude bez problémů dodržovat. Jeho zařazení do tohoto typu věznice se jeví účelným i z hlediska souběžně uloženého ochranného ambulantního léčení. Z hlediska nápravy obžalovaného je totiž žádoucí, aby toto léčení probíhalo v rámci výkonu trestu odnětí svobody (což ostatně předpokládá i ustanovení § 99 odst. 4 věty čtvrté trestního zákoníku), přičemž ve věznici s dohledem jsou podmínky pro výkon takového typu léčení jistě příhodnější než v přísnějších věznicích.

Z důvodů popsaných v předchozím odstavci soud obžalovaného pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařadil při aplikaci moderačního ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku do věznice s dohledem.

Jak bylo v odůvodnění rozsudku již uvedeno, v průběhu trestního řízení - konkrétně při domovní prohlídce realizované v bydlišti obžalovaného - byly mimo jiné zajištěny osobní počítač, externí pevný disk a mobilní telefon, které patří obžalovanému, jak dokládá jeho výpověď. Ze znaleckého posudku z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika, je zřejmé, že paměti uvedených informačně technologických zařízení obsahují řadu textových i audiovizuálních souborů, které evidentně propagují a glorifikují Islámský stát. Tyto soubory, které si z internetu stáhl a v uvedených zařízeních uložil obžalovaný (jak plyne z jeho výpovědi), nepochybně přispěly k jeho rozhodnutí vycestovat do Sýrie, zde se připojit k Islámskému státu a v jeho řadách se v rámci bojových akcí podílet na zneškodňování protivníků této teroristické organizace, tedy k rozhodnutí spáchat stíhané trestněprávní jednání. Daná informačně technologická zařízení mu navíc sloužila k naplánování cesty do uvedeného cizího státu a orientaci při této cestě, rovněž si prostřednictvím nich zajistil letenky a pronájem osobního vozidla nezbytné k realizaci cesty. Za popsané situace je namístě uvedená zařízení pokládat za předměty určené a užitě ke spáchání jednání nesoucího znaky pokusu trestného činu, jímž byl obžalovaný uznán vinným. Jsou tak splněny předpoklady pro vyslovení trestu propadnutí daných věcí ve smyslu § 70 odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku, proto byl tento trest obžalovanému uložen.

U obžalovaného jsou splněny rovněž podmínky pro uložení ochranného léčení psychiatrického podle § 99 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Již výše bylo vysvětleno, že obžalovaný se dopustil jednání nesoucího znaky trestného činu (respektive jeho pokusu) ve stavu zmenšené přičetnosti. Současně podle znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, je jeho pobyt na svobodě z psychiatrického hlediska nebezpečný, byť tato nebezpečnost nespočívá v primární agresivitě či jiných obdobných vlastnostech, z nichž se obvykle dovozuje, ale souvisí s jeho schizoidní poruchou osobnosti, v důsledku níž může mít zvýšené sklony realizovat neobvyklá a potenciálně nebezpečná jednání (ostatně v projednávané věci se daná porucha projevila zejména v tom, že poté, co pojal záměr vycestovat do Sýrie, zde se přidat k Islámskému státu a v jeho řadách bojovat, měl výrazně sníženou schopnost odolat pokušení tento záměr uskutečnit, tedy ovládnout své jednání, což výrazně přispělo k tomu, že je již začal realizovat). Duševní porucha obžalovaného sice není vyléčitelná, ovšem, jak vysvětlili znalci z výše uvedeného oboru, vhodnou psychiatrickou léčbou lze potlačit některé její projevy. Vzhledem ke všem těmto skutečnostem je podle názoru soudu vyslovení ochranného léčení psychiatrického nejen zákonné, ale také účelné. Proto je obžalovanému uložil, a to v mírnější ze zákonem předvídaných forem, tedy jako ambulantní, neboť se zřetelem na osobnostní charakteristiku obžalovaného (jejíž součástí je disciplinovanost a absence primární agresivity) je v takové podobě postačující jak pro ochranu společnosti, tak pro efektivitu vykonávaného léčení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jehož způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyzooměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 24. února 2017

Mgr. Martin Kantor, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Votípková